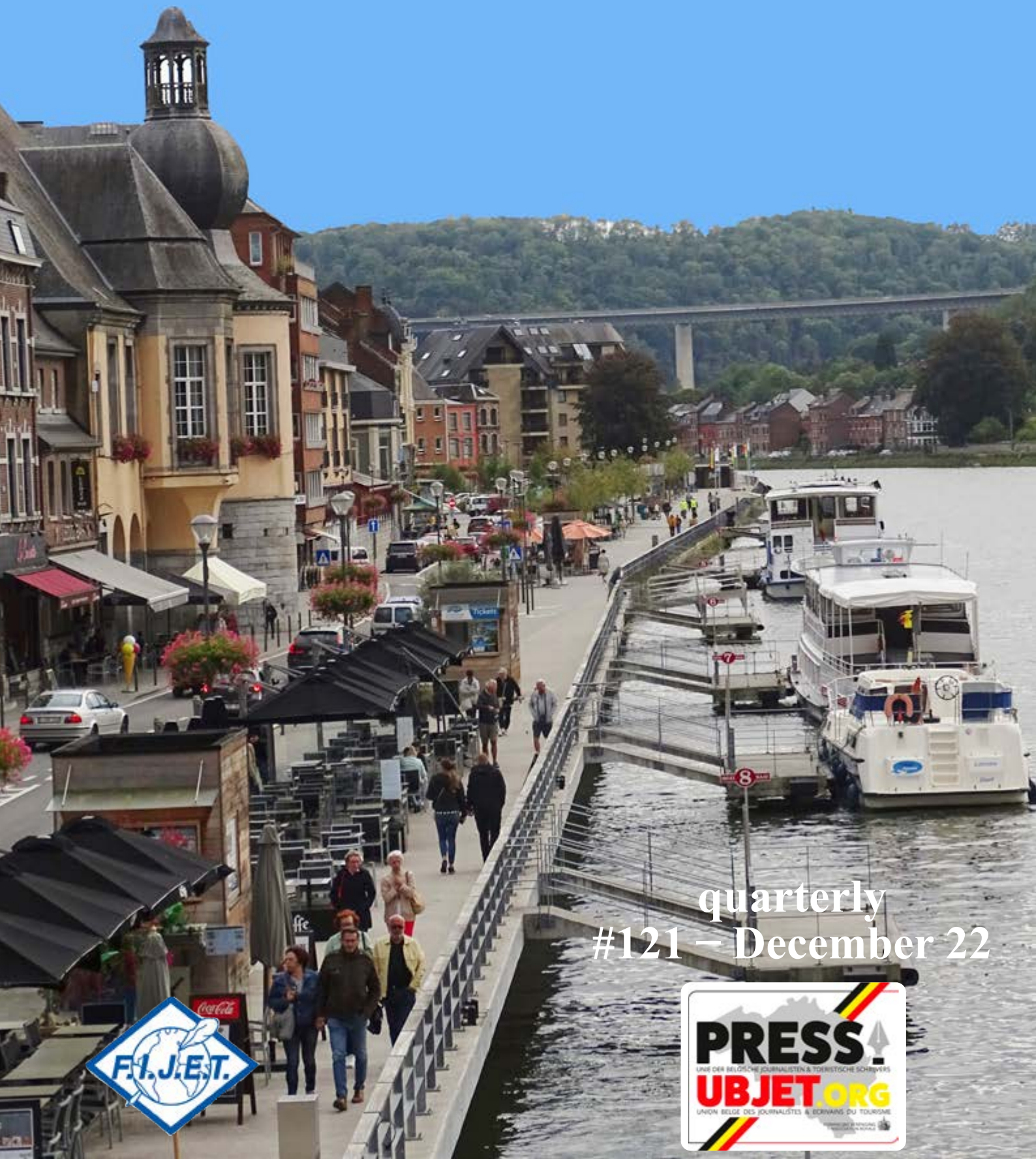

Travelling News

from and for tourism lovers

quarterly
#121 – December 22

Summary

Voorwoord - Éditorial (Gilbert Menne)	3
---------------------------------------	---

Voyages et découvertes | Reisimpressies en ontdekkingen

• Oorlogstoerisme in de Duitse stad Nürnberg Patrick De Groote	4
• A la découverte de l'île de Sein, l'île oubliée Philippe Lombet	8
• Rivera del Conero : van Potenza Picena tot Ancona Jempi Welkenhuyzen	12
• L'Eifel et les Maare José Burgeon	17
• Een Oostenrijkse nazomer Karel Meuleman	20
• Urbanisme et tourisme : deux secteurs qui vont de pair ! Michel Colon	23
• Een zwerftocht door het Nederlandse Drenthe met een bijzondere verrassing Jan Thienpont	25
• Eben-Emael : une visite passionnante de la plus puissante forteresse d'Europe Gilbert Menne	29
• Het « Gouden » Augsburg van de Renaissance Patrick De Groote	33
• In het kielzog van Jacobus : mijn pelgrimsroute (deel 2) Patrick Perck	36
• Een beeld met een woord... in Dearborn, MI Karel Meuleman	39

Actualité touristique | Toeristische actualiteit

• Sybelles ... la vie ! Philippe Lombet	40
---	----

Expositions | Tentoonstellingen

• Le tourisme de l'Espagne sous le signe de Picasso en 2023 Gilbert Menne	42
• Au BOZAR: Alexandrie – Futurs antérieurs Gilbert Menne	43
• A la Villa Empain: FLAGS Gilbert Menne	43

Vient de paraître | Juist verschenen

• Zwin Natuur Park bezoekersgids Patrick De Groote	44
• One night stay. 75 unieke overnachtingen in Nederland en België Patrick De Groote	44
• De Groene Reisgids : Kastelen van de Loire Patrick De Groote	45
• New York, in de reeks National Geographic Patrick De Groote	45

Advertising rates Editorial committee Contact	46
---	----

Le prochain numéro paraîtra en mars 2023. Les textes et photos doivent parvenir au rédacteur en chef avant le 1er février 2023.
Het volgende nummer verschijnt in maart 2023. Teksten en illustraties moeten bij de hoofdredacteur binnen zijn vóór 1 februari.
Front Cover: La Croisette à Dinant | ©Photo: Cécile Colpaert

Voorwoord

Ik reisde onlangs naar Egypte voor het jaarlijkse FIJET-congres. Ik kwam erg moe terug, deels doordat de binnenlandse vluchten op onmogelijke tijdstippen plaats vonden en deels door sightseeing die om 7 uur 's morgens startte. Het moet gezegd dat we met 197 deelnemers waren, uit zo'n twintig verschillende landen, verdeeld over twee boten en vier bussen! Onder zulke omstandigheden een congres realiseren was een uitdaging en onze Egyptische collega's hebben alle moeilijkheden overwonnen. En dat waren er veel! Goed gedaan voor FIJET-Egypte! We hielden echter onaanvaardbaar gedrang en geweld van bepaalde deelnemers tijdens de toewijzing van kamers in Aswan en op de boot in gedachte. Niet fijn.

Mijn vrouw en ik waren al zestien keer in het land van de farao's geweest, van de Sinaï tot Nubië en van de Nijl tot het Nassermeer. Vrijwel het gehele voorgestelde programma kenden we ten gronde. Maar een congres is een congres! We hadden echter nog niet alles gezien, namelijk het schitterende nieuwe Nationaal Museum van Egyptische Beschaving! Dit alleen verdient de reis. Sinds 2021 vinden zo'n 22 farao's en koninginnen en dit in een prachtig gebouw eindelijk de rust die ze verdienen.

Uw tijdschrift TRAVELLING NEWS gaat door met zijn informatiemissie. In dit nummer vindt u artikelen van onze leden over hun recente ontdekkingen en reizen in Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk, Italië, Nederland en in eigen land.

Patrick De Groote bezocht Nürnberg en Augsburg; Philippe Lombet liep rond op het eiland Sein; Jempi Welkenhuyzen bereisde de Rivera del Conero; José Burgeon ontdekte de Eifel en de Maare; Karel Meuleman is teruggekeerd naar zijn dierbare Oostenrijk; Michel Colon vertelt ons over stedenbouw en toerisme en Jan Thienpont komt terug uit Drenthe. Patrick Perck vervolgt de beschrijving van zijn reis in België richting Compostela terwijl ondergetekende zijn bezoek aan het fort van Eben-Emael beschrijft.

Ik wens al onze lezers prettige kerstdagen, een sprankelende oudejaarsavond en bovenal een mooi nieuwjaar met een uitstekende gezondheid.

Gilbert Menne

Hoofdredacteur TRAVELLING NEWS

Éditorial

J'ai fait récemment un voyage en Egypte dans le cadre du Congrès annuel de la FIJET. J'en suis revenu très fatigué, d'une part en raison des vols intérieurs à des heures impossibles et, d'autre part, à cause des visites de sites touristiques à 7 heures du matin. Il faut dire que nous étions 197 participants, d'une vingtaine de nationalités différentes, répartis sur deux bateaux et quatre bus! Réussir un congrès dans de telles conditions relevait de la gageure et nos collègues Egyptiens ont surmonté toutes les difficultés, et elles furent nombreuses! Bravo donc à la FIJET-Egypte! Nous garderons toutefois en mémoire des scènes de bousculades et de violences inacceptables de la part de certains participants lors de l'attribution des chambres à Assouan et sur le bateau.

Mon épouse et moi avons déjà visité seize fois le pays des pharaons, du Sinaï à la Nubie et du Nil au lac Nasser. La quasi-totalité du programme proposé nous était déjà connu, même plusieurs fois. Mais un congrès est un congrès! Néanmoins, nous n'avions pas tout vu, à savoir le splendide nouveau Musée national de la Civilisation égyptienne! Il mérite à lui seul le déplacement. Dans un bâtiment superbe, quelque 22 pharaons et reines reposent enfin, depuis 2021, dans un écrin digne de souverains et en toute sécurité.

Votre magazine TRAVELLING NEWS continue sa mission d'information. Vous trouverez dans ce numéro des articles de nos membres sur leurs découvertes et voyages récents en Allemagne, en Autriche, en France, en Italie, aux Pays-Bas et chez nous.

Patrick De Groote a visité Nürnberg et Augsburg; Philippe Lombet s'est promené sur l'île de Sein; Jempi Welkenhuyzen a parcouru la Rivera del Conero; José Burgeon a découvert l'Eifel et les Maare; Karel Meuleman est revenu dans sa chère Autriche; Michel Colon nous parle d'urbanisme et de tourisme et Jan Thienpont revient de la province de Drenthe. Patrick Perck poursuit la description de son cheminement en Belgique vers Compostelle tandis que le soussigné décrit sa visite de la forteresse d'Eben-Emael.

Je souhaite à tous nos lecteurs un Joyeux Noël, un pétillant Réveillon et surtout une belle année nouvelle avec une excellente santé.

Gilbert Menne

Rédacteur en chef TRAVELLING NEWS

La momie de Ramsès II dans le Musée National de la Civilisation égyptienne au Caire © photo : G.M.

Oorlogstoerisme in de duitse stad Nürnberg

© Tekst en foto's Patrick De Groote

Voorgevel van het Germanischer National Museum

Vlaggen bij het Nürnberg Trials Memorial, in het Justitiepaleis

Wat een ontdekking! Nürnberg is een prachtig heropgebouwde stad die stilaan haar beladen oorlogsverleden een plaats geeft. Vandaar dat wij hier focussen op het oorlogstoerisme. Daarnaast zijn de talrijke musea, kerken en de historische Altstadt (amper 1,67 km² groot) een absolute aanrader. En niet te vergeten de bekendste Kerstmarkt (= Christkindlesmarkt) van Duitsland! Een bezoek van 3 dagen lijkt mij optimaal. Neem de eerste dag de boeiende, volledig becommentarieerde "Stadtrundfahrt" met de gele bus (€ 16,50). Deze Hop On – Hop Off vertrekt tegenover het Hauptbahnhof nabij het chique Grand Hotel Le Méridien

(met Art Deco ingang en hall) en telt 6 stops, met o.m. het Justitiepaleis met het Memorium Nürnberger Prozesse en het Reichsparteigelande met het Documentatiecentrum. Nürnberg is een uitgestrekte stad (186 km²) met meer dan 515 000 inwoners, centraal gelegen in de Duitse deelstaat Beieren. Voor de tweede en derde dag is de Nürnberg Card (+ nabijgelegen stad Fürth) voor 2 dagen (€ 33) inclusief het openbaar vervoer een must. Nürnberg is een belangrijke creatieve industriestad en de Europese speelgoedstad bij uitstek, met jaarlijks 's werelds grootste Spielwarenmesse.

△ Plein bij de ingang van de Kaiserburg
▽ Plattegrond van de eventarea voor de Rijkspartijdagen

KEIZERLIJKE STAD

Ket Keizerlijk Kasteel (= *Kaiserburg*) was één van de belangrijkste van het **Heilig Roomse Rijk** (dat tot in 1806 bestond). De oorsprong van de rijksburcht gaat terug tot ca. 1050, de te bezoeken keizerlijke kapel en paleis tot respectievelijk de 13de en 15de eeuw. Men vindt er vooral militaire geschiedenis en niet te vergeten de kroonjuwelen. Vanaf het plein nabij de ingang heeft men een mooi uitzicht op de oude binnenstad, die tot aan WOII vrijwel geheel een middeleeuws karakter had met tal van gotische gebouwen en vakwerkhuisen. De nu nog volledig **omwalde stad** (met een beperkt toegankelijke wandelpromenade) werd voltooid midden 15de eeuw. Door geallieerde luchtaanvallen tijdens WOII en een vier dagen durend grondoffensief aan het einde van de oorlog werd de historische binnenstad voor 90 % verwoest. Nadien werd de middeleeuwse bebouwing van de binnenstad weer grotendeels gereconstrueerd... en het resultaat mag gezien worden!

WOII EN OORLOGSTOERISME

Gedurende de periode van het Nationaal Socialisme NSDAP (of de Nazi-periode) (1933-1945) waren de belangrijkste "Führer" steden: Berlijn, München, Nürnberg, Hamburg en Linz (in het huidige Oostenrijk). Nürnberg was in heel Duitsland bekend voor de "**Rijkspartijdagen**" (= Reichsparteitage). De keuze van de Nazi's in 1933 voor Nürnberg kwam voort uit het belang die de stad in het middeleeuwse Duitse Keizerrijk had ingenomen als verzamelplaats voor Rijksdagen en hoeder van de regalia van de Keizer. De wetgeving van de NSDAP waarbij Joodse burgers van het maatschappelijke leven werden uitgesloten en rechteloos werden gemaakt, werden hier in 1935 afgekondigd en worden de "Rassenwetten van Neurenberg" genoemd (=verbod huwelijken van joden met niet-joodse Duitsers). De Rijkspartijdagen werden tussen 1933 en 1938 jaarlijks in september gedurende een week in Nürnberg georganiseerd in de zogenaamde evenementarea (ten zuiden van de stad) met een oppervlakte van 12 km². Van 1939 tot en met 1945 diende de area als krijgsgevangenkamp. Er is veel verdwenen, maar de Congresshal met het recentere Documentatiecentrum (nu slechts met een beperkte tijdelijke tentoonstelling) en de Zeppelintribune (voltooid in 1936) zijn nog te bezichtigen. Op het Zeppelinveld werden met veel vertoon de militaire parades met 100 000 soldaten in uniform georganiseerd. De **Congreshal** zou het eerste gigantische bouwwerk worden in hoefijzervorm en is geïnspireerd op het Colosseum van Rome. Architect Albert Speer inspireerde zich vooral op

de Griekse Oudheid. Het nooit voltooide gebouw zou dienen voor de Partijcongressen. Na WOII had Nürnberg (en Duitsland in het algemeen) het moeilijk om dat Nazi-verleden te verwerken. Het werd verdoken... maar recent zijn er volop tekenen om die dramatische periode beter te begrijpen en te duiden. Het nieuw gebouwde Documentatiecentrum op de noordelijke vleugel van de Congresshal werd geopend in de herfst van 2001 en is momenteel in renovatie (heropening in de herfst 2023). In 2006 werd een wandelroute (area van ca. 4 km², in ca. 90 min. af te leggen) met infopanelen opgesteld met het eerste paneel nabij het Documentatiecentrum. In 2010 werd het **Nürnberg Trials Memorial** geopend in het Justitiepaleis: het is een boeiende didactische tentoonstelling met audiogids. De zogenaamde rechtszaal 600 is momenteel gesloten wegens renovatie. Hier vond het beroemde proces plaats tegen 21 Nazi-hoofdmisdadigers. Het begon op 20 november 1945 en was de start van het internationaal (militair) recht en de basis voor de oprichting van het recentere Internationaal Gerechtshof in Den Haag.

Affiche uit 1937 voor Nürnberg, de stad van de Rijkspartijdagen

RELIGIEUS ERFGOED

Nürnberg telt zeer veel monumentale kerken. Wij bezochten de St. Sebaldus (laat-romaanse dubbelkorige zuilenbasiliek) met als blikvanger de graftombe met het schrijn (1519) van de heilige. Vervolgens ook de St. Lorenz (gebouwd vanaf 1230) met de indrukwekkende toren en het Engelenbeeld in het koor. En niet te vergeten en waarschijnlijk de meest bekende kerk: de *Frauenkirche* op het hoofdplein de *Hauptmarkt*, waar de beroemde Kerstmarkt jaarlijks wordt georganiseerd en waar de gotische fontein *Schöner Brunnen* de show steelt. Deze rooms-katholieke gotische kerk werd gebouwd in de periode 1350-1358 en verwoest tijdens WOII... de heropbouw werd voltooid in 1955.

MUSEA

Het **Germanischer National Museum** werd gesticht in 1852 en is het grootste Duitse museum voor cultuurgeschiedenis... zeg maar het Duitse Louvre. Wij waren teleurgesteld door de chaotische routing (zoals in vele musea!) en de twee verdiepingen die tijdelijk gesloten waren voor het publiek. *Highlights* zijn: de Globe – de oudste van de wereld - van de Nürnbergse geograaf Behaim (1459-1507), het portret van Martin Luther van Lucas Cranach, het zelfportret van Rembrandt, en schilderijen van Albrecht Dürer. Verder is er ook aandacht voor mode, decoratieve kunst, archeologie en middeleeuwse kunst. Kortom: de hele (kunst) geschiedenis komt wel aan bod! Het **Stadtmuseum** in het prachtige patriciërs Fembo-haus geeft de historie van de stad weer. Ongelooflijk mooi is het stuckwerk van de plafonds. Aangrijpend is de maquette van de in de WOII totaal verwoeste binnenstad... onze gedachten gaan naar het huidige wereldtoneel met de oorlog in Oekraïne. Het **Speelgoed museum** is uiteraard leuk en onmisbaar voor de kinderen. De historische evolutie van het speelgoed (meestal *made in Germany*, waarbij Nürnberg dé speelgoed-fabriekstad bij uitstek is, o.m. van het legendarische merk Schuco) komt goed in beeld met een zeer rijke verzameling. Ook het recentere Playmobil - het plastic beeldje van 72 mm - staat in de *picture*. Playmobil werd in de regio uitgevonden en in 1974 op de markt gebracht... intussen zijn er meer dan 3 miljard van verkocht! In de omgeving van Nürnberg – in Zirndorf - ligt trouwens het Playmobil Funpark. Het **DB Spoorwegmuseum** is een prachtig museum dat opgericht werd in de jaren '60. Het brengt o.m. in chronologische volgorde de geschiedenis van de *Deutsche Bundesbahn* grandioos in beeld. Met o.m. een kopie van de allereerste stoomlocomotief Adler (uit 1835) in Duitsland... tot en met de ICE 3 (de hogesnelheidstrein die tijdens

Clichébeeld van de Altstadt: de OLV-kerk en de fontein op de Hauptmarkt. Links de gebouwen van de heropbouw na WOII uit de jaren '50.

Het voor ons allereerste bekende COVID 19 - monument: bij het Neues Museum

Expo 2000 gelanceerd werd). Verder aandacht voor de eerste Duitse spoorlijn Nürnberg-Fürth (geopend op 7 december 1835), voor de koninklijke trein van Koning Ludwig II (met salon- en terraswagon), tal van modellen en miniatuurtreinen, aandacht voor de design bij de DB en een afdeling voor het reizen/toerisme (hetgeen vrij uniek is, want er bestaan omzeggens geen musea die aan het toerisme gewijd zijn!). Dit museum is echt een voltreffer en evenaart bijna het schitterende Trainworld van Schaarbeek (Brussel).

Het **Albrecht Dürer (1471-1528) Haus**, woon- en werkplaats één van de belangrijkste schilders uit de Renaissance. Tenslotte bezochten wij het **Neues Museum voor Kunst en Design**: indrukwekkend gebouw (voltooid in 1999), maar met een eerder tegenvallende vaste collectie (want dan is die van Adam op de Heizel in Brussel veel uitgebeider) met o.m. Pop Art, meubelen (ook onze Maarten Van Severen 03 stoel is present), en een deel van Corbusiers Unité d'Habitation uit Marseille. Op het plein ervoor staat het voor ons eerste gekende monument voor de Covid 19 – pandemie.

INFO

- www.tourismus.nuernberg.de,
Contact: Mevrouw Sarah Mörsdorf
moersdorf@ctz-nuernberg.de

A la découverte de l'île de Sein... l'île oubliée !

©Texte et photos : Philippe Lombet/ Video Travel International.

La pointe du Raz et le phare de la Vieille

Beaucoup moins connue et moins touristique que d'autres îles du Finistère comme celles de Ouessant ou de la Molène, l'île de Sein est située dans la partie sud de la mer d'Iroise et s'affirme comme un fleuron de ce merveilleux Parc Naturel Marin d'Iroise qui fait partie intégrante de la Réserve de la Biosphère désignée par l'Unesco.

On atteint ce petit paradis au départ d'Audierne, agréable station balnéaire du Finistère, au moyen d'une navette de la Compagnie maritime Penn Ar Bed. La traversée dure moins d'une heure. Vous aurez aussi l'occasion de longer la Pointe du Raz et son phare de la Vieille. Il est également possible de rejoindre l'île au départ de Brest ou de Camaret, tous les dimanches en haute saison, de

fin juin à début septembre. L'île de Sein, en breton *Enez Sun*, est plate et s'étend sur une superficie de 58 ha avec une population de près de 250 âmes. Les conditions de vie y sont dures, particulièrement en hiver, lorsque les vents et les pluies venus de l'Atlantique balayent ses terres arides. Jean-Baptiste Colbert, ministre de Louis XIV, avait exonéré les habitants d'une taxe foncière, en estimant que la nature de l'île les punissait assez ! En fonction des marées, le bateau accoste dans l'avant-port au *Men Brial* soit à la Cale de la Poste ainsi appelée en hommage au bateau qui apporte le courrier. Les voitures et les vélos sont interdits à la circulation. C'est donc à pied que nous partons à la découverte de cette île insolite et disruptive. Les petites maisons des pêcheurs, peintes dans différents tons, nous accueillent chaleureusement. L'endroit est surprenant et des plus pittoresques. Le **phare de Men Brial** ne se visite pas. Il fut érigé en 1909 et mesure 16 m de haut. Il fait office de balise à l'entrée du port. Au-dessus du porche de l'église Saint-Guénolé,

△ *Le phare de Goulenez*
▽ *Anciennes maisons de pêcheurs*

Le phare Men Brial salue les visiteurs de l'île

on peut voir l'inscription latine "Stat virtute dei et sudore plebis" ce qui se traduit par « Érigée par la grâce de Dieu et à la sueur du peuple ». **Deux menhirs**, taillés dans du granite blanc, surnommés les "Causeurs" sont la preuve irréfutable de l'existence d'une présence humaine à l'âge de la pierre. Le petit causeur mesure 2 m 30 tandis que le grand causeur culmine à 2 m 80. Le **monument des Forces Navales Françaises Libres** fut inauguré par le général de Gaulle en 1960. Il symbolise le courage des habitants de l'île ralliant la France libre en Angleterre en juin 1940. Le **phare de Goulenez** entièrement bâti en granite rose en 1839 fut détruit par l'armée allemande en 1944. On peut encore contempler des blocs de granite éparpillés çà et là sur les grèves de sable. Le phare fut entièrement reconstruit, en béton cette fois et inauguré en 1951. Il abrite aujourd'hui la centrale électrique constituée de 3 groupes électrogènes nécessaires pour l'alimentation en énergie de toute l'île. Mais il sert également de guide pour les navires et sa portée atteint 50 km. Les 249 marches vous mèneront au sommet pour y découvrir une vue panoramique à couper le souffle ! L'ancien **bâtiment de la corne à brume** du Gueueur datant de 1930 ne se visite plus depuis 2002.

ATOUTS ET DEFIS

L'alimentation en eau douce demeure un problème essentiel et crucial à l'île de Sein. En effet, les nappes phréatiques s'avèrent insuffisantes pour répondre à la demande. L'ancienne citerne de 1896 recueillant l'eau du toit de l'église et de quelques habitations est réservée maintenant aux pompiers. Une seconde citerne beaucoup plus grande a vu le jour et alimente la commune grâce à deux osmoseurs dont l'un a une capacité de production de 40 m³ d'eau par jour et l'autre de 140 m³. L'eau est ensuite reminéralisée et stockée dans deux immenses cuves reliées par une canalisation vers le bourg où elle subira encore un traitement UV+chlore pour terminer sa course dans le réseau communal. Toutes ces opérations ont finalement un coût élevé et son usage génère un défi constant et rationnel. L'élimination des déchets nécessite une attention toute particulière. Tri, compactage et stockage sont nécessaires pour une évacuation trimestrielle vers le continent, sous forme d'une balle compactée d'une tonne environ. Avant 1978, tout allait à la mer jusqu'à la construction d'un incinérateur et en 2004, on vit enfin la création du compacteur actuel. En 2012, l'aménagement de la déchetterie et de son

environnement voit le jour. En raison du déclin de la pêche, sa principale ressource, l'île de Sein se lança vers les années 70, dans un projet d'écloserie à homards. Mais ce fut un échec et elle se tourna vers l'élevage d'huîtres et la culture d'algues. Depuis 2014, l'île, toujours partante pour de nouveaux défis, développe un Centre Nautique, et encourage l'installation de jeunes en résidence principale. Un bâtiment moderne est construit et doté des dernières techniques écologiques et respectueuses de l'environnement (isolement, panneaux solaires, toilettes sèches). Si vous ne souhaitez pas retourner en fin d'après-midi avec la dernière navette, vous pouvez choisir un hébergement chez l'habitant, pour le nombre

de nuitées désirées. Chambres, studios, appartements et même des maisons peuvent être loués. Vous y trouverez également le petit hôtel Ar Men, où vous pourrez déguster les meilleurs fruits de mer, crustacés et poissons locaux. Après la crise du Covid 19 et plus de deux années de privations et de retard dans les projets ébauchés, l'île de Sein voit l'avenir avec un optimisme raisonné mais bien présent qu'elle envisage surtout par un apport de visiteurs mais aussi de résidents selon une ligne de conduite bien définie. Le Tourisme durable est un atout essentiel pour le développement de l'île et gageons que celle-ci fasse honneur à ses nouvelles ambitions

L'île de Sein compte parmi les "Plus beaux villages de France"

Monument des Forces Navales Françaises Libres

Les Causeurs en granite blanc

INFO

- Compagnie Maritime Penn Ar Bed
www.pennarbed.fr
- www.ilesein.com
- www.finisteretourisme.com

Rivera del Conero : van Potenza Picena tot Ancona

©Tekst en Foto's : Jempi Welkenhuyzen

De Rivera del Conero is misschien niet bij iedereen zo bekend, toch heeft de regio enorm veel te bieden voor een 'allround holiday'. Meer dan 20 kilometer kustlijn, baaien met blauwe-vlag stranden en absolute aanrader: het Conero regionale park waar fauna en flora voor een overweldigend uitzicht zorgt over de Adriatische zee. Middeleeuwse stadjes liggen er relax bij. En kunst en cultuur, lekker eten en

goede landwijnen zijn nooit veraf. In de beperking toont zich de meester, zegt het spreekwoord. En dus kiezen we voor een combinatie van strand en gemeentelijke uitstapjes. Maar kiezen is ook verliezen. Ancona, Camerano of Osimo zullen voor een andere keer zijn. Ik laat me eerst op sleeptouw nemen in Potenza Picena en Porto Potenza. Nadien volgen Loreto en Sirolo. Andiamo.

△ *Wijngaarden Casalis Douhet*
▽ *Piazza Giacomo Matteotti*

TERRAS OP DE CONERO: POTENZA PICENA

Terrazza sul Conero, dat moet Potenza Picena zijn. Een heus kwintensens van de stad met het plattelandsleven, zee en heuvels, heden en verleden, kunst, agrocultuur en -toerisme. Niet te missen zijn het panoramisch uitzicht vanaf Belvedere il Pincio, de Piazza Matteotti met het gedenkteken van Scarfiotti, de kapel van Contadini en het Mugellini theater dat vlak naast het stadhuis ligt. Maar er wachten je vast nog andere verrassingen. Want wanneer je door de kraaknette straatjes flaneert, duiken er telkens weer kerken, villa's of zelfs een heuse fototeca op. Mijn uitvalsbasis is Casa la Concia, een authentiek gerestaureerd huisje in de typische Marche stijl op vijf minuten lopen van het centrum. Elisabetta Manghini heet me warm welkom met allerlei lekkers uit de streek. Nadien volgt een ontvangst op het stadhuis aan de Palazzo Communale. Dit is de vroegere residentie van de bisschop. Onder de verschillende kunstwerken die er worden bewaard in de zgn. Sala Giunta tip ik je de Madonna met het kind tussen de heiligen Martino en Rocco, een schilderij uit de 16^e eeuw van Simone De Magistris. De lokale overheid zegt mij er alles aan te willen doen om de stad op de toeristische kaart te zetten. En dus neemt gids Ilaria me mee naar het aanpalend Teatro Mugellini. Dat werd gebouwd tussen 1856 en 1862, ontworpen door G. Brandoni en vernoemd naar de bekende componist en pianist Bruno Mugellini, die afkomstig was van Potenza Pucini. Op de Bühne zie je een mooi gerestaureerd gordijn gewijd aan de godin Minerva. Zij verzinnebeeldt Italië. Ze wordt geflankeerd door 2 figuren die de komedie en de tragedie voorstellen. Ook het plafond loont meer dan de moeite. Het prachtige canvas is geschilderd door Tinelli.

FOTOTECA COMUNALE BRUNO GRANDINETTI

Via smalle straatjes, herenhuizen en kerken belanden we bij Fototeca. Die is gehuisvest in de kerk van St. Catherine. Als de deur dicht is, moet je even aankloppen aan de overkant bij het drukkerijtje. Het fotomuseum herbergt een rijke verzameling aan kostbare camera's die chronologisch tot de jaren '80 van vorige eeuw staan opgesteld in kijkkasten. Het is een ongeziene privécollectie van Kodakmateriaal waar elke fotograaf stil van wordt. De kerkruimte wordt tevens gebruikt als tentoonstellingsruimte voor fotowerk. Een ander verborgen pareltje is de Congrega dei Contadini. Gelegen aan de oostkant van het historisch centrum van Potenza Picena, onder de Jezuitenkerk van St. Stefanus, bevindt zich een prachtige kapel met grote gewelven en

kleurrijke fresco's, toegeschreven aan Benedetto Biancolini. Het was de ontmoetingsplaats van de lokale boeren en boerinnen destijds, maar wordt nu gebruikt voor concerten en exposities. Vlakbij is het klooster van Suore Dell'Addolorata, een klooster dat aan kinderopvang doet. Je kunt er alleen onder begeleiding binnen. De zusters weven er nog satijn en damast. De collectie weefgetouwen tonen je de techniek, maar staan er eerder stoffig bij.

IL PINCIO PANORAMA

Eerst een lekkere pistachecroissant staande de koffie bij Mastri Fornai. Het bord zegt 'sinds 1919' maar de bakker in huis is beduidend jonger. Hij kreeg de stiel van vader op zoon. Lekker dus. Daarna op pad langs het Monastero delle Benedetti. Het is er sereen stil wanneer ik binnen stap. Een luik als communicatiemogelijkheid. Maar dicht. Geen koekjes te koop vandaag, zo blijkt. Ook andere huizen kennen tal van verhalen. Denk aan de Hebreeuwse opschriften op gevels, het huis van Bisschop Bravi of een voormalig opvanghuis voor wezen. Een stadswandeling kan je niet eindigen zonder halt te houden aan het schaduwwrijke plein van Il Pincio. De zgn. 'Belvedere Donatori di Sangue' tonen je een fantastisch panorama van de zee tot Conero met de blauwe bergen enerzijds en de zee anderzijds is dit punt wel één van de meest indrukwekkende viewpoints in de Marche streek. Onder het toeziend oog in je rug van een zuil die vertelt hoe inwoners van Potenza Picena op zoek gingen naar het geluk in Buenos Aires. Uiteraard, hoort het dat je ook luistert naar je inwendige mens. Tussendoor een vers gebakje, een ijsje of een buon caffè, valt niet te versmaden. Overigens, een tip? Medio september is er het zgn. 'Grappolo d'Oro' waar alle horeca je laat kennismaken met de regionale keuken en er tal van wijntastings zijn.

PORTO POTENZA

Het bezoek aan de regio rond ik af met een wandeling langs het strand in Porto Potenza. Fijn zand en een kristal heldere zee, meer moet je niet hebben als toerist om te ontspannen. Dat hebben de locals ook zo begrepen. Ze kwetteren er lustig op los op de strandstoelen vanachter hun parasols. Op loopafstand vind je de 16^e eeuwse haventoren, Torre del Porto, vlakbij de St. Annakerk. Een klein museum voert je naar de top waar je een prachtig uitzicht krijgt over 6 kilometer kustlijn. Nog bezienswaardig is Villa Buonaccorsi, met zijn fraai geconserveerde Italiaanse tuinen. En als je, zoals in de meeste badplaatsen, aan windowshopping wil doen, dan passeer je zeker Piazza Douhet, het centrale plein dat overdekt is met bomen. Altijd zo handig in zomertijd.

Damast

Mastri Fornai

BUON APPETITO

De Marche ligt geprangd tussen de Apennijnen en de Adriatische zee. Klimaat en ondergrond zijn dus zeer geschikt voor wijn- en olijfbouw. Daarom hou ik halt bij Casalis Douhet, aan de Via Contrada Monte Corialano in Porto Potenza Picena. Dé roots van de ‘enologo’! De boerderij telt 160 ha, waarvan 40 ha voor de wijnbouw, evenveel voor de olijfgaarden en 80 ha wordt ingezet als akkerland. De percelen worden gevormd door een medium zanderige ondergrond, maar door de lage heuvel met zicht op zee en de vele uren zon, vormt dit land een uitstekende voedingsbodem voor inheemse druiven als de witte Ribona of de Passerina, naast de bekende Pinot-Grigio of de Chardonnay. Ook de rode Multipulciano- en Sangiovesedruif, samen met de bekende Merlot en Cabernet Sauvignon doen het uitstekend. Casalis Douhet zweert bij de Guyot snoei. Dat betekent een relatief lage opbrengst, wat de kwaliteit ten goede komt. De gemiddelde druivenopbrengst per Ha is 8 000 kg oftewel ongeveer 2 kg voor elke wijn. Het wijnhuis dateert van 1899, maar men cultiveert hier sinds 1980. Op het etiket noteer ik de beschermde oorsprongsbenaming (BOB) die hier als ‘PGI’ en ‘DO’ door het leven gaat. “La vite... momento di vita”, heet het en bij Casalis Douhet wordt daar prompt “momento d’insieme” aan toegevoegd, waarna het hele gamma, goed voor 12 wijnen, de proeverij passeren. En het moet gezegd: onder de kurk zit pure poëzie. Ik noteer er twee: Villa Casalis Colli Maceratesi Ribona. Deze witte 100 procent Macetino is een intense, aromatische wijn, met bloemige toets en geel fruit. Fris en vol in de mond met licht bittere afdronk, typisch voor deze druif. Bij rood onthou ik de Codriolano Rosso. Dit is een krachtige blend van Cabernet Sauvignon, Merlot en Multipulciano. Zacht fruit, dynamisch en kruidig, met mooi hout in de neus. Of ze deze wijnen ook aanraden bij Ristorante Il Pontino weet ik niet, feit is dat dit restaurant me erg verrast. Doodgewoon aan de buitenkant, buitengewoon langs de binnenzijde. Je loopt er zo voorbij ware het niet dat ik getipt was. En dat zou zonde zijn geweest, want hetgeen Ottaviano Pellini hier op tafel tovert is absoluut top. Je kunt er à la carte een menuutje samenstellen. De lokale bevolking geniet van afhaal (d’asporto) en met I panini Gourmet kun je er ook langsgaan voor een lekker aperitiefmoment. Gemiddeld ben je 30 euro kwijt. Een glas pro secco kost je amper 3 euro! Enkele tips: Tonno Tataki, Amberjack of een Spaghettoni ‘Pastifico Mancini’. Laat het smaken!

Il Pontino

INFO

Bezienswaardigheden:

- **Porto Picena**: Porto Galiziano – Il Pincio – Pinacoteca Civica B. Biancolini – Chiesa di S. Maria della Neve – Via Tripoli – Palazzo Buonaccorsi – Palazzo Properzi – Teatro Mugellini – Piazza Matteotti – Fototeca Comunale Bruno Grandinetti – Chiesa Madonna delle Grazie (alles op loopafstand in het centrum)
- **Porto Potenza**: Chiesa di Sant’Anna – Torre del Porto – Belvedere Baden Powell – Piazza Douhet – Villa Buonaccorsi – Parco dei Laghetti (alles op loopafstand).
- Ufficio Cultura Potenza Picena, cultura@comune.potenza-picena.mc.it
- Pro Loco Porto Potenza, info@prolocoportopotenza.it
- Casa La Concia, Contrada la, casalaconcia@gmail.com

L'Eifel et ses Maare

@Texte et photos : José Burgeon

Schlosshotel Kurfürstliches Burg Daun

L'Eifel nous présente ses lacs pittoresques d'origine volcanique - les Maare - des cratères de volcans paisibles, ainsi que ses vallées idylliques traversées par des ruisseaux ou des rivières, des versants rocheux à pic, des forteresses et des châteaux, témoins en pierre d'une longue histoire.

Le **Vulkanmuseum de Daun**, musée du volcanisme de l'Eifel, nous fait découvrir l'évolution géologique de la terre et voir la genèse des couches rocheuses. On peut simuler l'éruption d'un volcan, avec l'éjection du magma incandescent accompagné du bruit, de la vapeur et des effets lumineux dus aux projections de scories. Ensuite, nous prenons la direction du **Weinfelder Maar**, endroit bien agréable pour une promenade autour du lac. Ces lacs de cratère sont appelés communément « *Blaue*

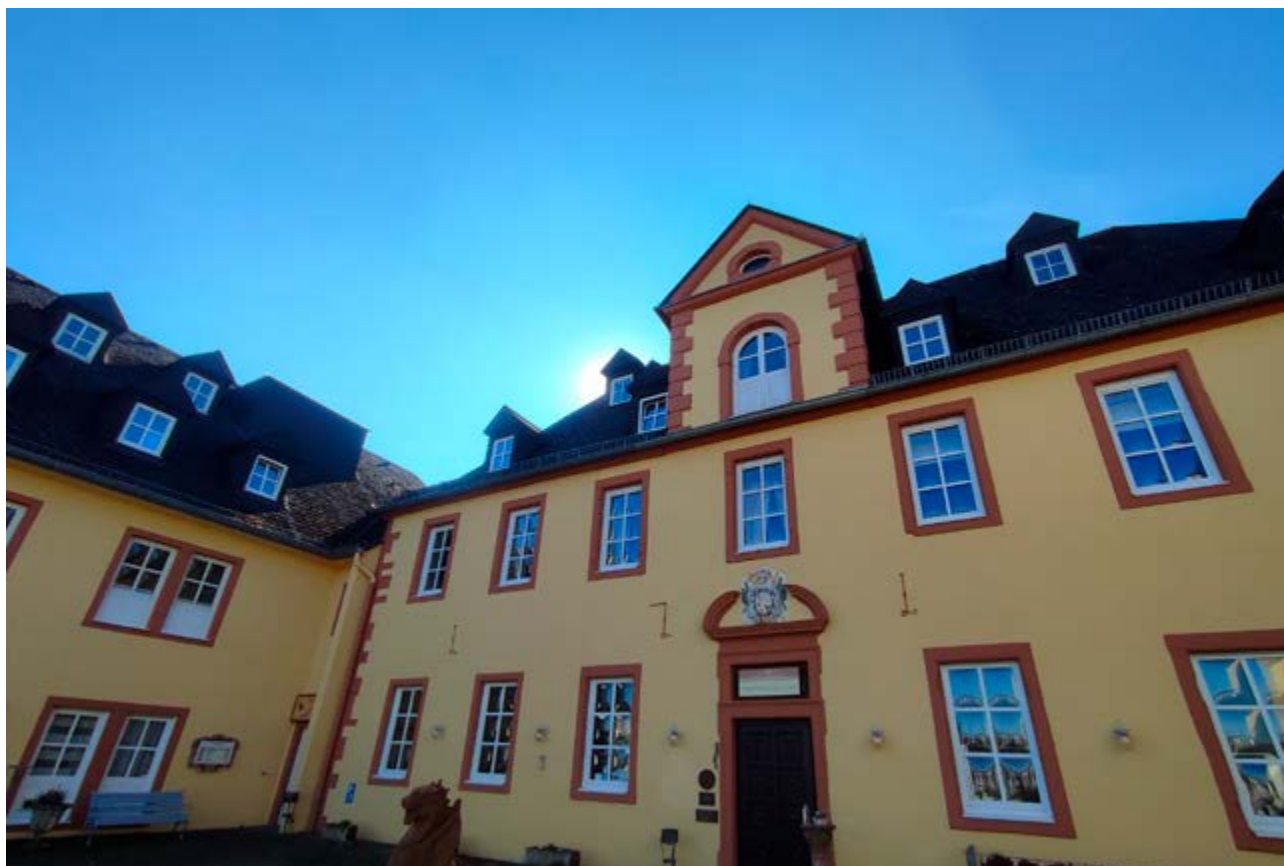
Augen », les yeux bleus. Sous la poussée des gaz, se créèrent des cratères d'explosion sans cônes ni lave mais entourés d'un bourrelet de cendres. Les eaux se sont rassemblées dans ces cavités circulaires, y formant des lacs très calmes, il y a 10. 000 à 30 000 ans. Le plus beau, me semble-t-il, est le **Pulver Maar**, de forme circulaire, très pur, au cadre très romantique. Citons aussi le merveilleux **Holzmaar** et les Maare de Mehren, Saxler et Gemünd.

LA STATION DE DAUN

Daun, chef-lieu, station climatique et témoin du volcanisme, se présente comme un agréable centre de tourisme pour la beauté du site, l'église paroissiale Saint-Nicolas de style roman et la qualité de son hôtellerie. Le **Burg de Daun** fut un refuge fortifié des populations celtes en 700 avant J-C, un point de garde fortifié des Romains en 50 avant J-C, un fort romain en 12 après

△ *Holzmaar*
▽ *Burg Daun*

Kronenburg

J-C, un château fort en 1000 et un château de chasse en 1712 avant de devenir un remarquable hôtel de classe en 1979. Superbe établissement, géré par Mme Probst. Endroit tranquille, ambiance feutrée, excellent accueil du personnel et de la patronne, petit déjeuner de qualité et chambres confortables.

EN BALADE

Les excursions sont nombreuses et intéressantes au départ de Daun. Près de Gerolstein, connue pour son eau minérale et ses rochers dolomitiques, **Kasselburg** est un château de colline en ruine sur un massif de basalte de 490 mètres de haut. Un autre château-fort mérite une visite, dans le joli village de **Kronenburg** connu pour ses vieilles maisons blanches à colombages. **Kelberg**, station climatique, compte de très nombreuses maisons en pierre de taille. L'Oberburg de **Manderscheid**, dont le donjon domine le paysage, fut donné à l'archevêque de Trèves en 973. Manderscheid est connue aussi pour la poterie. On y fabrique des pots en argile du pays. Les vernis sont mélangés avec du sable volcanique, ce qui donne des couleurs terreuses. **Schwarzer Mann**, situé à 14 km au NO de Prüm, est l'endroit idéal pour les promenades et la pratique du ski.

Pulvermaar

INFO

- Logement et petit déjeuner : Burg Daun (Schlosshotel Kurfürstliches Amtshaus)
****sup, www.daunerburg.de

Een Oostenrijkse nazomer

Teksten en foto's: Karel Meuleman

Dat de bergen mooi waren, wisten we. Maar zo mooi? Nee, dat waren we vergeten. Uiteraard moet het weer wat meezitten maar zelfs wat motregen houdt ons niet tegen om buiten te komen. En wordt het te gortig dan zijn er nog altijd de gezellige cafeetjes met houten plafonds en gesculpteerde lambrisering; met, als 't moet de speksteenkachel waar je lekker tegenaan kunt schurken.

Een eerste streek die we aandeden, was het Hochmontafon, tussen de Bodensee en de Silvretta, in de deelstaat Vorarlberg. Het piepkleine dorpje Gargellen telt slechts 110 inwoners maar het toerisme brengt een veelvoud aan gasten, zeker nu er sinds enkele jaren een Landalpark is gebouwd dat vooral in de sneeuwzekere winter aantrekkelijk heeft. Het dorp ligt op 1420 m hoogte met drieduizenders rondom. Het Zwitserse Klosters ligt net over de

kam. Na de Eerste Wereldoorlog koos een Vorarlberger volksraadpleging voor aansluiting bij Zwitserland maar de Franse en Italiaanse kantons in Zwitserland waren tegen. Men verkreeg wel dat men een eigen deelstaat kon vormen. Vanuit Sankt Gallenkirch voert een weg omhoog, zo'n 9 km ver. Rond 2005 was het dorpje meer dan een half jaar afgesloten van de buitenwereld omdat de weg... weg was: sterke regen en een modderlawine hadden alles weggespoeld. Het leger stond in voor het wegbrengen van de toeristen en voor de bevoorrading.

Eeuwenlang was het een ware trekpleister voor boeren die een centje bijverdienden met de smokkelwaar in hun rugzak. Men bracht van alles over: zout, suiker en bloem naar de ene kant, boter, spek en vlees naar de andere kant. Ook koffie, maar dan ongebrande koffiebonen want die konden de douaniers niet ruiken. Sommigen waren gewiekst genoeg om hun zolen achterstevoren onder hun schoenen te spijkeren en zo hun achtervolgers op een dwaalspoor te brengen. Eén van de geliefde wandeltochten is het *Schmugglerpfad* dat je op de grens met Zwitserland brengt. Alle paden zijn prima gemarkeerd,

Hochkönig

met telkens ook de aanduiding hoeveel uren/minuten het nog is. Een zwaardere tocht is de Madrisarondwandeling: 7 ½ u met zo'n 600 m klimmen en 1 300 m dalen. Wat makkelijker is de tocht naar de Alpkäserei in de Vergaldner Alpe, op zowat 1 ½ u van het dorp, met weinig hoogteverschillen zodat ook kinderen meekunnen. Je kunt er in de zomermaanden op dinsdagvoormiddag een rondleiding volgen over het productieproces van de *Montafoner Sauerkäse*, een soort die men er al sinds de 12de eeuw maakt.

DAGELIJKSE KOST

Enkele jaren geleden heeft Jeroen Meus een hele week Dagelijkse Kost gekookt op de flank van de Madrisa, buiten op het terras van de Schafberg Hüsli, in de sneeuw. Aan deze hut komt de kabelbaan toe vanuit het dorp en van daar zijn verschillende afdalingen mogelijk op de ski's; 's zomers vertrekken van hieruit vele al dan niet zware tochten in het gebergte. Een minpuntje zijn de schier onverstanebare modaliteiten om in de zomer vermindering te krijgen op een aantal faciliteiten. Met de gastenkaart kun je dan een andere kaart aanvragen die je een (beperkte) reductie geeft; die geldt weliswaar niet alleen in Gargellen maar ook in de rest van het Hochmontafon.

Heimspitze is niet alleen de naam van de 'huisberg' hier maar zo heet ook één van de hotels: rustig gelegen, weg

van de baan en voorzien van een ruime parking. Ik kende het terras van het hotel wel omdat je 'r in de zomer het langste zon hebt en de Hefenweizen smaakt er voortreffelijk na een zware bergtocht. Gelogeerd had ik er nog niet. Nu wel. Het is als thuiskomen in de gezellige salons en zithoeken. In een ruimte op de eerste verdieping kun je rustig een lokale krant of een boek lezen in een zetel of aan een *Montafoner Tisch*, waarvan het blad is ingelegd met diverse soorten en kleuren hout; in het midden prijkt meestal een stuk leistein waarop je gerust een hete kookpot kwijt kunt. Met al het hout rondom is het er supergezellig. Net als de kamers die voorzien zijn van een dik donsdek, 's nachts nodig, ook in de zomer, als je weet dat de temperatuur elke 180 m met een graad daalt.

AN GUATA – LON'S EU SMECKA

(smakelijk – laat het je smaken)

Met al deze superlatieven over het hotel zou ik nog de keuken vergeten: 's ochtends is er het zeer uitgebreide ontbijt met keuze te over, ook à la carte. 's Avonds wacht er je een voortreffelijk vijfgangenkeuzemenu. Op donderdag is er galavond; dan laat chef-kok Christian je de wereld zien in 8 tot 10 gerechten. Elk gerecht is een plaatje; vele ingrediënten komen uit de hoteltuin of leveren de boeren uit de omgeving. Zonder overdrijven: 1 of 2 Michelinsterren zouden hier niet misstaan.

DE DOLOMIETEN

Het tweede adres dat we (opnieuw) aandeden was Mühlbach am Hochkönig, op 860 m hoogte, geprangd tegen de majestueuze Dolomieten, niet zo ver van Salzburg. In dit gebied kun je met de gastenkaart in de zomer (mei tot oktober) wél gratis gebruik maken van het openbaar vervoer (de *Wanderbus*) of van de kabelbanen. Het aanbod is niet bijzonder groot maar alle hulp is welkom om het vakantiebudget in evenwicht te houden. Het geldt in de gemeenten Dienten, Maria Alm en Mühlbach. Je stapt zo het openbaar vervoer op en laat je voeren naar een van de zes kabelbanen. Wekelijks kun je ook mee met begeleide wandelingen die de toeristische dienst of de hotels organiseren.

Met de *Wanderbus* die ons zelfs hoog aan ons hotel oppikte, bereikten we het Arthurhaus vanwaar we via mooie wandelpaden afdaalden naar het dorp. Je loopt dan op de zuidflank van de Hochkönig (met een piek van 2941 m) met fraai uitzicht op het dal.

Langs de vele goed gemarkeerde wandelwegen kom je regelmatig kruisen tegen, de *Marterl*, die mensen gedenken die daar verongelukt zijn; ze herinneren ons er aan dat we sterfelijk zijn. Sommige zijn ware kunststukjes of bieden je een wijze spreuk aan; bijvoorbeeld: *Jeder Weg hat mal ein Ende*. Of zoals ik eens zag op een rustbank in Canada om een echtpaar te gedenken: *The best things in life aren't things*.

HOTEL BERGHEIMAT

Dit pracht van een hotel vind je zo'n 350 m boven het dorp, met een magnifiek uitzicht over het dal. Nog indrukwekkender is de achterliggende Hochkönig. Het ****hotel biedt *Gastfreundschaft* sinds 1949 en heeft een befaamde keuken voornamelijk bereid met ingrediënten uit de omgeving. Zoals gebruikelijk op vele plaatsen in Oostenrijk en Duitsland kun je 's namiddags genieten van een *Jause* met zoete of hartige gerechtjes. De kamers hebben een balkon op het zuiden met zicht op de vallei en ze zijn ingericht in een elegante alpine-stijl en voorzien van licht houten meubilair, minibar, satelliettelevisie en een zithoek. Vanuit de spa heb je ook een zicht op de bergen; je kunt er terecht in zes verschillende sauna's plus een buitensauna; uiteraard is er ook een binnenzwembad.

Zegt dit hotel je iets en wil je er naartoe, schrijf ons dan waarom (info@ubjet.org) vóór 31/1/2023 en misschien win je dan wel een waardebon van €50 om te gebruiken vanaf 3 overnachtingen in dit hotel.

Hotel Heimspitze in Gargellen

Oude parafernalia alom in hotel Heimspitze

INFO

- www.tischlerei-tschofen.at (Montafoner Tische)
- www.montafon.at
- www.heimspitze.at
- www.hochkoenig.at
- www.bergheimat.com

Urbanisme & Tourisme : deux secteurs qui vont de pair !

©Texte : Michel Colon - ©Photos : Alexandre Rety-Lhent (Le Havre) ; Cécile Colpaert

Köln - Skate park plaza

Dans nos villes, les secteurs urbanisme et tourisme se sont longtemps ignorés, l'un et l'autre. Aujourd'hui, ils sont de plus en plus intimement liés grâce à l'essor du tourisme non seulement en Belgique mais aussi à l'étranger. Les décideurs politiques ont à cœur de plaire aux habitants mais aussi aux visiteurs en créant de nouveaux espaces publics, végétalisés de préférence, réchauffement climatique oblige. Prenons comme exemple la métamorphose des quais de la rive

droite de la ville de Dinant, en province de Namur, autrefois enclavée entre la falaise et le fleuve, les circulations tant routières que piétonnes y étaient encombrées voire difficiles...

L'URBANISME ET LE TOURISME AU COEUR DU PROJET D'AMENAGEMENT DE DINANT

Traversée par la Meuse, Dinant a complètement changé de visage. Les quais de Meuse réaménagés, fleuris et plantés d'arbres, ont désormais une allure de Croisette. Ils font à présent la part belle à l'Horeca et ses très nombreuses terrasses, au tourisme fluvial et ses nouveaux

embarcadères ainsi qu'à la mobilité douce grâce à la prolongation du RAVeL. On doit cette réussite à une équipe composée d'urbanistes, de responsables du SPW voies navigables, des services espaces verts et du tourisme de la ville de Dinant. Selon le CITW (Ingénierie touristique), les urbanistes et gestionnaires de projet devraient idéalement intégrer la donnée touristique.

NOUVEAUX ESPACES PUBLICS ET PROMENADES VERTES LE LONG DU RHIN A COLOGNE

La ville de Cologne a souhaité redonner vie à une partie de l'ancienne ville de Deutz, située sur la rive droite du Rhin, trop longtemps négligée en matière de développement urbain et touristique par rapport à sa rive gauche. Un escalier-gradin monumental, servant de banquettes aux promeneurs, a été construit le long du Rhin entre le pont *Hohenzollenbrücke* et le *Severinsbrücke*. Sur la promenade, des plateformes panoramiques semi-circulaires offrent aux promeneurs de magnifiques vues sur le Rhin. L'escalier-gradin monumental a pris place en grande partie sur le site historique du *Castellum Divitia*, ancien fort romain, dont on peut admirer quelques vestiges préservés et intégrés au nouvel aménagement. Le *Skate Park Plaza*, situé sur la rive gauche offre un nouvel espace public hybride, à la fois terrain de skateboard et espace vert. Il est non seulement équipé de différents modules de skate implantés au sol mais aussi pourvu de bancs, de dallage décoratif, de surfaces engazonnées et de plantations d'arbres. Sur la promenade de la rive gauche menant au skate Plaza, des immeubles-grues contemporains construits côtoient des rails, des bollards en fonte et des grues de déchargement conservés et classés monuments historiques.

GRANDS PROJETS URBAINS VISANT À AMÉLIORER L'ATTRACTIVITÉ TOURISTIQUE DE LA VILLE DU HAVRE

Un souffle nouveau est donné à la ville. A usage portuaire jusqu'à la fin du siècle dernier, la requalification du quai Southampton s'est inscrite dans une volonté de réaménager les terrains occupés par des anciens parkings et bâtiments commerciaux divers. Ceux-ci avaient fini par enlaidir et encombrer le front de mer en réduisant son accès. Une piètre image pour la ville et les nombreux touristes qui la visitaient. Toutefois, certains lieux emblématiques du site tels que la capitainerie et l'ancienne gare maritime Trans-Manche se devaient d'être conservés. La voirie a été reconfigurée, une série de portiques-palisades, dont certains transparents, reprennent

Quai Southampton

l'idée des colonnades de l'architecte A. Perret et séparent pelouses et espaces promenades. Des arbres ont été plantés aux pieds des anciens immeubles. Placé en face du *MUMA* (Musée d'art moderne André Malraux) un banc circulaire permet aux Havrais et touristes de profiter de la vue sur l'estuaire. Avec la vie qui s'y installe à nouveau, la ville a retrouvé une façade sur la mer et ses commerces se sont redynamisés. A terme, le front de mer se déploiera sur une promenade ininterrompue entre Sainte-Adresse et le quartier Saint-François (4 km). La ville du Havre espère ainsi ramener les promeneurs et les Havrais sur le Quai Southampton qu'ils avaient trop longtemps délaissé.

INFO

- Office du tourisme de Dinant :
www.exploremeuse.be - info@exploremeuse.be
- Office du tourisme de Cologne :
www.cologne-tourism.com - info@koeln-tourismus.de
- Office du Tourisme Le Havre Etretat Normandie :
www.lehavre-etretat-tourisme.com -
contact@lehavre-etretat-tourisme.com

Een zwerftocht door het Nederlandse Drenthe met een heel bijzondere verrassing

©Tekst en foto's: Jan Thienpont

Assen, hoofdstad

DRENTHE

Wanneer je in Drenthe ergens een toerist-informatie kantoor (Tourist Info Punten) binnenstapt, zal het je opvallen dat er verschillende wandel- en fietsbrochures op de bezoekers liggen te wachten. Meer dan in de andere Nederlandse provincies is Drenthe bekend om zijn vele uitgestrekte bossen en veenland, boswachterijen heet dat hier. En daarin zijn er kilometer lange paden uitgestippeld, meestal een pad

voor de wandelaars met daarnaast op 5 à 10 m afstand een afzonderlijk verhard fietspad, zodat de fietsers de voetgangers niet storen. Dat garandeert uren deugdendoend aangenaam rondzwerven.

DE OERPROVINCIE VAN NEDERLAND

Af en toe kan je even rust nemen op een bankje bij een mooi uitzichtpunt. Heerlijk om de stilte op je te laten inwerken en intussen genieten van een drankje dat je zelf wel moet meebrengen. Deze bossen zijn nog niet zo oud. Een goede 100 jaar geleden was er in Drenthe nauwelijks een boom te bekennen. Toen bestond het landschap

Borger, grootste hunebed

Grooloo, bos en ven

uit eindeloze stuifzanden, vennen en heidevelden. Rond 1900 werden er massa's sparren en lariksen geplant op deze woeste gronden. En zo wordt nu een boswandeling regelmatig afgewisseld met vergezichten op de veengebieden en de 'purperen heide'. Aan de bosranden zie je meestal stroken met eiken of beuken die de heel uitgestrekte boerenakkers afzomen. Een bijzondere landstreek is 'De Hondsrug' dat de status van 'Unesco Global Geopark' heeft gekregen. Wereldwijd zijn er 147 Geoparken, waarvan De Hondsrug het enige is in Nederland. Het is een schitterend zeer zacht glooied gebied, van het noorden van de provincie tot de stad Emmen in het zuiden, waar de sporen uit lang vervlogen tijden nog altijd zichtbaar zijn. Miljoenen jaren geleden gleden enorme gletsjers van wel 1 km dikte van de noordelijke gebieden naar het zuiden en sleepten gigantische steenbrokken mee van de rotsgebergten in Scandinavië. Na de laatste ijstijd verdween het ijs en de grote zwerfkeien bleven achter, vooral in het gebied van Drenthe. Zo'n 5000 jaar geleden werden deze zware steenbrokken door de eerste boeren van Drenthe gebruikt om grafkamers (hunebedden) te bouwen. Hoe dat gebeurde wordt piekfijn uitgelegd in het zeer interessante museum van Borger waar ook het **grootste hunebed van Nederland** (Hunebed D27) ligt. Het is wel geen Stonehenge in Engeland, maar met zijn 22 m lengte en 9 reuzedekstenen imponeert het wel. In Nederland zijn er 54 hunebedden gevonden en 53 ervan liggen in Drenthe, bijna allemaal in het gebied van De Hondsrug, langs de autoweg N34, die daarom ook de Hunebed Highway wordt genoemd. Drenthe wordt niet voor niets als de 'Oerprovincie van Nederland' bestempeld. Wijzelf hebben een aantal fietstochten uitgestippeld om enkele hunebedden op te sporen. Het is soms wel wat zoeken, want de aanwijzingen zijn niet altijd duidelijk, maar een vriendelijke bewoner helpt je wel. En onderweg fiets je rustig langs kanalen en waterlopen die je bij elke bocht een ander uitzicht geven. En je komt langs prachtige dorpen, die je terugbrengen in de 19de eeuw, zo nauwkeurig zijn hoeven en huizen gerestaureerd of nagebouwd. Het **boerendorp Orvelte** is volledig in zijn oorspronkelijke staat teruggebracht. Wandelend over oude kasseien kan men boerderijen, ambachtelijke bedrijfjes, musea en winkels binnenlopen of een drankje of hapje nemen op een van de gastvrije terrassen.

DE HOOFDSTAD ASSEN

Assen is de hoofdstad van de provincie Drenthe. De plaats is kleiner dan het Friese Leeuwarden of de nabijgelegen grote en moderne stad Groningen. Maar gezellig is het er wel, met een levendig centrum dat heel wat

Orvelte, levend verleden

Assen, Bartje

Assen, Museum Bommel en Tom Poes

uitnodigende drank- en eetgelegenheden en winkels heeft. Een stadswandeling is hier een plezier. En je ontmoet ‘Bartje’, het standbeeldje van de held uit de boeken van Anne De Vries, die we in onze jeugd jaren liden. We waren naar hier gekomen om de tijdelijke tentoonstelling ‘In de ban van de Ararat, schatten uit het oude Armenië’ te zien tot 30 oktober 2022 in het Drents Museum. Maar door de stratenlange wachtrij voor de ingang zijn we jammer genoeg niet binnen geraakt. Maar op de terugweg naar de parking aan het station stonden we plots voor een verrassing: ‘**Het Bommel en Tom Poes museum**’. Als jongelui waren we al liefhebbers van de verhalen van Marten Toonder, en zo stapten we het klein museum binnen. De stichter en bezieler ervan: Bastiaan Kojck, stond ons enthousiast te woord. Hij vertelde dat hij al vele jaren alles wat hij kon vinden van Marten Toonder (geboren in Rotterdam op 2 mei 1912) verzamelde en ervan droomde om het tentoon te stellen. Uiteindelijk vond hij een pand in Assen, en pas op 28 juni 2022 kon hij het museum openen. Je kunt er erg veel vinden over Tom Poes en Heer Bommel en andere verhalen van Marten Toonder. In zijn strips zijn de figuren afgebeeld als dieren, maar ze handelen echt menselijk. In die vorm hekelt Marten de maatschappij op een humoristische manier. Alle boeken in verschillende uitgaven zijn te vinden in het museum, en ook posters, tekeningen, afbeeldingen, beeldjes van vele figuren uit de verhalen, puzzels, prentbriefkaarten, en zelfs een film. Je kan een foto laten maken van jezelf met een levensgrote Heer Bommel en Tom Poes, en kinderen kunnen de figuren natekenen en kleuren. Nieuwe en tweedehandsboeken zijn er te koop. De heer Bastiaan Kojck is trots op zijn museum, want het werk van Marten Toonder is te mooi om te vergeten. Hij heeft de auteur persoonlijk gekend en hij vertelt ons dat deze kunstenaar altijd een verhalenverteller is geweest. In zijn verhalen onthult hij een beetje zijn eigen gevoel en leefwereld. Al heel jong verzoon Marten vertellingen voor zijn kleine broertje, en later, als volwassenen bespraken ze samen, ook met Martens echtgenote, hoe die verhalen konden evolueren. Toen kwamen er ook plaatjes bij om, volgens Bastiaan Kojck: “datgene te vangen wat met woorden niet te vangen is. Marten Toonder wilde zo mooi mogelijk zijn sfeervolle fantasieverhalen in zijn hoofd vastleggen in tekst en tekening”. En zo ontstond de striptekenaar. Het interessante boek van Bastiaan Kojck dat pas in 2022 verscheen geeft een bijzonder goed inzicht in het leven en werk van Marten Toonder. Velen van onze wat rijpere leeftijd kennen hem natuurlijk van zijn figuren Heer Bommel en Tom Poes, die verschenen als strip in sommige Nederlandse, maar ook Vlaamse dagbladen, en later in boekvorm. Wat opvalt is het verrassend

verloop van de verhalen met veel grapjes en ironie op het menselijk handelen. Ook het taalgebruik is eigen aan Marten. Hij legt zijn figuren typische uitspraken in de mond, vooral bij Heer Bommel, zoals: “geld speelt geen rol” - “een heer van stand” - “hier ligt een mooie taak voor mij” - “daar houd ik mij aan” - “zoals mijn goede vader zei” - “hoe vreselijk is dit alles” - “met mijn teer gestel” - “een heer moet alles alleen doen” - “ik wist niet dat ik het in mij had”. Maar ook de bediende en vriend van Heer Bommel: “met uw welnemen” - “als u mij wilt verschonen” - “een eenvoudige doch voedzame maaltijd”. Als je soms een minder goede tijd beleeft, of alles wat tegengaat, dan beurt het lezen van zo’n boek je op “als je begrijpt wat ik bedoel.”

Assen, Museum Bommel en Tom Poes

Assen, Museum Bommel en Tom Poes

Eben-Emael : une visite passionnante de la plus puissante forteresse d'Europe

©Texte : Gilbert Menne – ©Photos : www.fort-eben-emael.be

Vue sur le canal Albert

A la lisière des Pays-Bas, à 7 km de Maastricht, dans la commune de Bassenge, se situe le site de ce qui fut la plus puissante forteresse d'Europe avant la Deuxième Guerre mondiale : Eben-Emael. Construit entre 1932 et 1935, élément essentiel de la ceinture fortifiée de Liège, le fort avait pour mission d'interdire tout passage de

troupes ennemies par les ponts de la Meuse et du canal Albert. Réputé imprenable, il fut cependant conquis en quelques heures seulement par un groupe d'élite aéroporté allemand, une première mondiale. Eben-Emael est aujourd'hui une attraction historique et touristique majeure, promise à un bel avenir.

Coupole avec canon de 120 mm, unique au monde

UNE INFRASTRUCTURE EXCEPTIONNELLE

La forteresse fut creusée dans la Montagne Saint-Pierre, dans la tranchée de Casper, sur une hauteur de 65 m, dominant le canal Albert reliant Liège au port d'Anvers. De forme pentagonale, sur une surface de 75 ha, le fort était entouré de fossés et de contreforts. La **caserne souterraine** était bien équipée et destinée à abriter une garnison de 1 200 hommes : soldats, artilleurs, techniciens et personnel médical. Elle disposait de sa propre électricité, d'alimentation en eau et de purification d'air contre les gaz de combat. Son réseau de galeries souterraines sur trois niveaux s'étendait sur 5 km. Le niveau 0 abrite la centrale électrique, les ateliers, les chambres des officiers, sous-officiers et soldats, l'infirmerie, le bureau du commandant et le mess des officiers. Le deuxième niveau reliait le poste de commandement, le central téléphonique, les bureaux de tir et les bunkers de combat avec les soutes à munitions. L'**armement** de la forteresse était performant pour l'époque. En surface, une **tourelle pivotante de 450 tonnes** était munie de deux canons de 120 mm, deux tourelles à éclipse étaient équipées de deux canons de 75 mm, et quatre casemates avaient trois canons de 75 mm. Cet armement lourd était complété par des bunkers avec des canons antichars de 60 mm et d'abris de mitrailleuses. Au total, 17 ouvrages en béton armé. Ce remarquable ouvrage défensif avait pourtant un grand point faible : son toit ! D'une superficie de 45 ha, parfaitement plane, il ne disposait pratiquement d'aucune protection. Seules quatre mitrailleuses sur pied y étaient installées, sans doute en cas de survol d'avions allemands, mais sûrement pas en cas d'atterrissage sur le

Vue impressionnante d'accès aux galeries

fort. En effet, les soldats avaient introduit une demande pour pouvoir y jouer au football ! Un général suisse en visite avait déjà averti les autorités belges de cette faille : en vain. Les Allemands l'avaient immédiatement remarquée.

10 MAI 1940 ET LA CAMPAGNE DES DIX-HUIT JOURS

Le premier plan d'invasion de l'état-major allemand prévoyait d'envahir la Belgique et les Pays-Bas afin de contourner la ligne fortifiée française Maginot. Toutefois, sur proposition du général de troupes blindées Guderian, il fut décidé de passer par les Ardennes françaises, sans ouvrages défensifs, pour prendre à revers les troupes alliées qui allaient s'avancer en Belgique. L'invasion prévue initialement fut alors maintenue mais il fallait pour cela s'assurer du passage sur les ponts de la Meuse et du canal Albert dont le fort d'Eben-Emael défendait l'accès. Tout fut minutieusement préparé à cet effet, en exploitant le point faible décelé du fort. Un groupe de *Fallschirmjäger* (parachutistes) d'élite et d'aviateurs spécialistes de planeurs s'exerça en secret sur une surface équivalente du toit d'Eben-Emael dans les Sudètes. Dans la nuit du 10 mai 1940, vers 4 heures du matin, 9 planeurs chargés de 85 hommes se posèrent sur le toit de la forteresse sans coup férir. En quelques minutes, des charges creuses, une invention nouvelle, furent placées sur les tourelles, les rendant inutilisables. La **charge creuse** est un explosif anti-char perforant terrible : le dard de la charge, dans un état plasma, a une température de 2,800 °C, traverse le béton et les blindages et tue toutes les personnes présentes. Prise de court, la garnison mit du temps à réagir et rencontra plusieurs problèmes de coordination interne. Elle résista cependant dans toute la mesure de ses moyens, mais le fort était devenu en grande partie inefficace. Il capitula vers 12 heures et ses hommes partirent en captivité. Cette opération aéroportée avec des planeurs fut la première de l'Histoire. Elle est étudiée dans les académies militaires. L'armée allemande put alors franchir la plupart des ponts, selon les prévisions, et réussit également sa percée dans les Ardennes. Les Britanniques se replièrent sur Dunkerque puis rembarquèrent et la France demanda l'armistice le 28 mai. Après la fin du conflit, à la Libération, le fort, domaine militaire, fut fermé.

LA RENAISSANCE DE LA FORTERESSE

L'imposante forteresse était dans un triste état quand en 1986 un groupe de passionnés décida de la sauver en créant l'asbl « Fort d'Eben-Emael ». Reconnue

officiellement en 2001 comme attraction touristique, elle a pour objectifs de restaurer, conserver et exploiter l'infrastructure et son site. Elle organise également des visites, grâce à 70 guides et volontaires spécialisés qui permirent d'attirer en 2021 quelque 31 000 touristes.

Si la visite individuelle est possible, nous conseillons vivement aux visiteurs de faire appel à une visite guidée, d'environ 1 h 30, d'une part plus pratique pour s'y retrouver dans le dédale des galeries et d'autre part plus enrichissante par les échanges entre le guide et les visiteurs. Ces visites comportent les divers locaux réaménagés comme à l'époque, une partie des galeries sur deux niveaux avec le système de filtration d'air, les locaux de commandement et une casemate d'artillerie. Il est aussi possible d'organiser des visites à thème plus historiques ou techniques sur la superstructure du fort avec vue sur le canal Albert, notamment la visite spéciale de la coupole d'artillerie blindée avec canons de 120 mm, unique au monde ! (toutes les visites guidées uniquement sur réservations). Le petit **musée du fort** retrace en détail l'attaque du fort, les combats dans la région, une documentation sur le groupe aéroporté allemand et le sort de la garnison. On peut voir aussi un **planeur original** ayant participé à l'assaut, un des seuls exemplaires encore existants.

UN NOUVEAU PLAN STRATEGIQUE

La volonté de l'association gérant le fort est de faire de ce dernier un musée contemporain bénéficiant des dernières innovations techniques, avec une attention particulière pour les jeunes. Eben-Emael doit devenir le musée représentatif de la Deuxième Guerre mondiale en Belgique et particulièrement celui de la Campagne des 18 jours. Objectif: 50 000 visiteurs en 2025 avec l'espoir d'en accueillir à terme 100 000 par an. Le plan prévoit notamment un espace d'accueil moderne, l'agrandissement des salles du musée, un parcours de visite interactif pour les jeunes, l'ouverture de lieux actuellement fermés et l'aménagement des accès du fort. Par ailleurs, la Région wallonne a décidé de booster le développement de l'écotourisme dans la région de Visé, et surtout de la Montagne Saint-Pierre où se trouve le fort, en injectant 3,5 millions dans la création d'une **passerelle au-dessus du canal Albert**. Elle sera accessible aux piétons uniquement par le réseau de promenades venant du plateau de Caster et de la Montagne Saint-Pierre. Son ouverture est prévue en 2025.

Groupe de parachutistes allemands

Jonction en étoile de plusieurs galeries

Casemate avec canon de 75 mm

INFO

- Rue du Fort, 40, 4690 Bassenge, www.fort-eben-emael.be, contact presse: marcel.verhasselt@fort-eben-emael.be.

Het “Gouden” Augsburg van de Renaissance

© Tekst en foto's : Patrick De Groot

Augsburg is met ca. 300 000 inwoners de derde grootste van de Duitse deelstaat Beieren en wordt de “Poort tot de Alpen” genoemd. De stad ligt aan de beroemde ca. 500 km lange Romantische Strasse (auto-, fiets- en wandelroute), waarbij Rothenburg ob der Tauber het bekendste toeristisch centrum is. De meer dan 2 000 jaar geleden onder de Romeinse keizer Augustus (standbeeld op de Marktplatz) gestichte stad (in 15 v.Chr) is één van de oudste van Duitsland (Trier is de oudste). Augsburg is aldus de oudste Romeinse nederzetting van Beieren. De tentoonstelling “Römerlager” in het Zeughaus is momenteel gesloten wegens renovatie. Haar grootste economische bloei bereikte de voormalige vrije rijksstad in de 15de/16de eeuw dankzij de handel en de banken van de rijke families Fuggers en Welsers (vgl. het Fugger und Welser Erlebnismuseum). Wij genoten van deze aangename en leefbare stad aan de Lech (zijrivier van de Donau) en kunnen een bezoek sterk aanbevelen. Gebruik het efficiënte openbaar vervoer en schrijf (bij de Dienst voor Toerisme) in voor een zeer interessante begeleide rondleiding in het compacte historische centrum.

De prachtige Maximilianstrasse met de Herkulesbrunnen

HET HISTORISCHE CENTRUM

Er zijn tal van overblijfsels uit de zogenaamde Gouden Eeuw (15de/16de eeuw, toen met 50 000 inwoners, één van de belangrijkste Europese steden) in het centrum dat men best te voet bezoekt: patriciërswohnungen en paleizen (zoals het Schaezlerpalais uit 1770), met vooral renaissance-gevels. De prachtige Maximilianstrasse is dé hoofd- en pronkstraat met als blikvangers de 3 fontein. Steigenberger Maximilian's (met 137 kamers) is het tophotel van Augsburg met een 1*-restaurant Sartory en leuke bistrot Maximilian's. Het indrukwekkende Rathaus werd gebouwd in 1615-1620 (architect Elias Holl) en werd volledig herbouwd na de verwoesting van WOII. Het is het belangrijkste burgerlijke bouwwerk uit de renaissance ten noorden van de Alpen. De gevel wordt bekroond door de dennenappel, vruchtbaarheids-symbool uit de Oudheid en het symbool van de stad. Blikvanger is de Goldener Saal met muurschilderingen en het vergulde caisson-plafond. Naast het Stadhuis staat de romaanse 70 m hoge Perlachturm (met panorama). Het stadsbeeld van Augsburg wordt gedomineerd door tal van kerktorens: de romaans-gotische Hoher Dom (= kathedraal), de St. Annakerk, de basiliek St. Ulrich en St. Afra. Er zijn tal van musea, maar dat bezoek zal voor een volgende keer zijn! Augsburg is een leuke winkelstad

Marktplatz met het Rathaus en de Perlachturm

De 500-jarige sociale woonwijk Fuggerei

met de Phillippin-Welser Strasse als topper. Bijzonder in trek is de *Stadtmarkt* met de (vlees- en kruiden) hallen en tal van vaste kraampjes voor het inwendige van de mens. Juist buiten het historische centrum ligt het moderne shoppingcenter City-Galerie. Twee bekende personen zijn afkomstig van Augsburg: Leopold Mozart (met huis van de vader van de beroemde Wolfgang Amadeus. Hierdoor wordt Augsburg ook Mozartstadt genoemd) en dichter Bertolt Brecht (1898-1956) (met het geboortehuis).

'S WERELDS OUDSTE SOCIALE WOONWIJK

De meest bijzonder attractie is de Fuggerei, 's werelds oudste sociale woonwijk (met kerk), opgericht in 1521 door Jakob Fugger voor behoeftige burgers van Augsburg. De 500ste verjaardag werd in mei/juni 2022 gevierd. Er wonen nu ca. 150 personen in de 67 huizen met 140 woningen (met 60 m² oppervlakte). Met de gids komen wij langs de bronzen buste Jakob Fugger (1459-1525) en het kleine museum over de historie van de wijk. Bezoek ook het *Museum im Bunker*: hier schuilden de wijkbewoners tijdens WOII bij de geallieerde bombardementen. 90 % van Augsburg was verwoest! Het ergste bombardement was in de nacht van 25/26 februari 1944. Bij de kleine tentoonstelling is er ook aandacht voor de wederopbouw van de Fuggerei en Augsburg.

UNESCO WERELDERFGOED

Vanaf 1840 kwam de Industriële Revolutie op gang in Augsburg, vooral met textielindustrie- en machinebouw (hier vond Rudolf Diesel einde 19de eeuw zijn beroemde motor uit) en dit dankzij de waterkracht. In 2010 opende het Textiel- en Industriemuseum TIM. Augsburg heeft ook een rijke traditie (sinds de middeleeuwen) van goud- en zilversmeden met als getuige de talrijke kleine gespecialiseerde shops. Sinds 2019 staat het unieke watermanagementsysteem van Augsburg op de Unesco Werelderfgoedlijst, met 3 *Monumentalbrunnen* of fonteinen (nl. de bronzen *Herkulesbrunnen* uit 1602, Augustus en Merkur), 3 watertorens, 2 bronmeesterhuizen, een aquaduct, een waterkracht-centrale, enz. In totaal zijn er 22 objecten of stationen voor dit systeem, dat tevens voorzag in de drinkwatervoorziening. Bezoek de interessante tentoonstelling op de Markt, vlakbij de Dienst voor Toerisme. Tal van leerrijke brochures kan men hier gratis ontvangen. Talrijke kanaaltjes in het oude centrum maken van Augsburg een klein Venetië van het Noorden (misschien wel overdreven, want Amsterdam, Brugge en Stockholm verdienen eerder terecht deze titel). Er zijn

in totaal 530 bruggen (meestal piepkleine) en 640 km kanaaltjes... en deze geven een zeer romantische aanblik in de Altstadt, vooral in het *Lechviertel*.

De Goldener Saal in het Rathaus

Het charmante Lechviertel

INFO

- www.augsburg-tourismus.de
- www.wassersystem-augsburg.de
- Contact: Katrin Gerschewske, Augsburg Tourismus, regio@regio-augsburg.de

In het kielzog van Jacobus : mijn pelgrimsroute ! (deel 2)

©Tekst en foto's: Patrick Perck

Sint-Jacobschelp: draag dit kleinood fier en alle voorbijgangers "zouden" moeten hulp aanbieden... gebeurt niet altijd.

Langs Vlaamse wegen...door massale regenval werd wandelpad woeste rivier. Maar ik moest er door...

Ik kon wederhelft overhalen om mij volgende dag af te zetten waar ik vorige avond was gestrand: **Haacht**. Moest echter voor dag en dauw want zij had ochtendbespreking en moest tijdig terug. Koud, donker, miezerregenen! Fijn begin. Had fluovest boven regenkledij en aan armen en benen led-kerstboomlichtjes. Veiligheid boven al. Ik moest dra de velden in en dan via struikgewas een bospad vinden. Zaklamp was niet ABL wegens te zwaar maar mijn exemplaar bleek niet regenbestendig. Na twee minuten nog even flikkeren en dan definitief off. Was ik voorbereid? Langs geen kanten. Ondertussen was ik al gewapend met een 4G versie van Maps. Maar constant scherm op max vreet batterij. Dus doven en verkeerd lopen, heu struikelen. Miezel werd regen en regen werd onweer. Terug naar af en dan maar grote baan tot klaarder zou worden. Wordt niet klaarder. Enkel

natter. Als natte hond/dweil constateerde ik de contouren van **Leuven**. Oef. Maar hoe linea recta naar stempellokaal? Als pelgrim moet je her en der controlestempels ophalen want er zijn onverlaten die met auto of moto of spoor of motorhome de tocht in ijltempo afhaspelen en dan zo hun volle aflat diploma willen ophalen in Compostella. Onguur werkschuw tuig! Afzien moet je en jezelf tegen komen en tot inzicht komen. Eén en twee zeker geschied maar van drie was nog geen sprake. Nog lang niet... Caminoschelpmarkeringen nergens nog te vinden. Later zou ik ondervinden dat in vele steden de markeringen vanwege stadsverordening (!) hoegenaamd niet mogen geplaatst worden. In binnenstad nog wel de koperen plaatjes tussen de kasseistenen maar hoe in binnenstad geraken? Telkens opnieuw liep mijn pad dood op tot autosnelweg gebombardeerde rijstrook. Telkens

opnieuw “enkel voor broembroem”. Dus telkens terug. En God bestaat want ik kwam een kloeke oudere zee-mansvrouw tegen met uitgerafelde trui en oliejekker vol gaten en waar overgang boezem-buik niet merkbaar was. Pafte zelf gerolde stickie en kauwde tegelijk met open mond op tuttenfrut. Please, weg naar de kathedraal? *Ah moa ventje toch, ge mot langs d’andere kante gaan.* Was gered. Waterweg volgen maar langs andere zijde tot onguur stamcafé en dan over de brug (enkel voor voertuigen maar er is een zijpasserel), dan opnieuw water volgen tot aan kanoclub en daar rechts – dus van Leuven weg – dan tot fietspad en dat volgen. Heeft nog meer dan drie uur geduurd vooraleer ik aan heiligdom stond. Aan (vreemde) cafébaas gevraagd naar hoofdingang want ik wou schuilen! weg van die plensbuien. Naar rechts! Merci! ‘k had het kunnen weten. Langs rechts inderdaad hoofdingang maar deuren pottoe. Drie tieners met oortjes waardoor ze me eerst niet verstonden haalden schouder op. Deze kerk is toch gesloten. Er gaat toch niemand meer naar de kerk! Verder door kon niet wegens werkzaamheden dus terug naar cafébaas die ondertussen binnen gelopen was en zo verder door naar waar ik meende de sacristie moest zijn. Deur gesloten. Verder. Bloemetjeskraam. Ingang? Hiernaast! Indeed, totaal onzichtbaar door kraam ontwaarde ik een poortje dat blijkbaar wel open kon. Droog! Rugzak af en proviand aangesproken: cashewnoten en dat midden in heiligdom. Bril totaal bevlekt met druppels en aangedampt dus zien kon niet. Bril af: zien kon nog minder. Meer op tast op zoek naar plek voor stempel. In aparte nis info desk met charmante dame. Posters? Kerkmuziek op CD? Kandelaars of kaarsen? Neen, gewoon stempeltje. OK wilt u even wachten want kopers gaan voor. Druipend mijn stempelboekje in heuptasje opgezocht. Ramp. Heuptasje niet water- laat staan regenbestendig. Ondanks getorst onder regenjekker stempelboekje doorweekt en bladzijden samengekoekt. En ik was hier voor mijn tweede stempel! Hoe moet dat verder? Was ik voorbereid? Langs geen kanten! Omdat nog maar 15.00 u en vrouwtje bespreking had in Leuven maar ‘k wist niet waar en dit toch zeker ging duren tot 19.00 u droop ik opnieuw -na schietgebedje voor steun en kracht – de regen in. Middenin centrum studentenstad wilde ik Martine zich niet laten begeven om mij op te pikken. Dus verder. Drup, drup, drup. Leuven uit, dorpjes in. Tot nachtdonkerte mij belette verder af te zien. Weg uit velden en akkers die bottines en enkels tot uiterste tergden, weg van struikgewas en bosjes die striemden in aangezicht en strepen kerfden in regenjack en backpack. Terug naar witte strepen op baan en weg. Leve verkeerslichten waardoor je nog iets kon onderscheiden. Leve het flikkeren van de autolichten waardoor je wist dat je niet

- △ Credencialstempel-boekje! Vanaf dag twee totaal doorweekt!
- ▽ En moest nog zo’n drieduizend kilometer mee gaan...

Een iets hoger gelegen strook: eindelijk iets droger maar bottines toch aan te raden.

alleen op de wereld was. Uitstalraampje met licht. Deur gaf mee. Open. Was bakker. Waar je bent? In Bierbeek! Waar moet je heen? Compostella! Lachsalvo! Ik mocht Martine bellen met mijn coördinaten. Drie uur later zou ik, natte poedel opgehaald worden. Redding. Ik mocht in bakkerij ook twee pateekes verorberen. Mijn Pelgrims-route! Was ik voorbereid? Langs geen kanten! Moest beteren of ik geraakte in de spoed vooraleer op de echte Caminoroute, laat staan België uit, te geraken. 's Avonds opnieuw heet bad en reflectie. Toch maar wachten op lente met haar langere dagen en hogere temperaturen? Het moest ten slotte nog Drie-Koningen worden! Na bad en bed terug zekerheid: we gaan door! Deze keer kon ik

Sister Nightingale niet vermurwen mij in het holst van de nacht terug te voeren. Ben je gek? Maar eens ik op de route geraak zal ik slaapgelegenheden vinden. Dan wordt het beter. En ik beloof niet meer te roespeteren als je voor de zoveelste keer na 22.00 u van je werkplek thuiskomt wijl je beloofde op een menselijk uur zijnde 20.00u de sleutel aan de voordeur om te draaien. Hielp! Was weeral eens gered en ik kon rond vijf uur mijn calvarietocht hervatten. Merci vrouwke maar was ik voorbereid? Langs geen kanten!

Een beeld met een woord

© Karel Meuleman

Bij de voorbereiding van het boek ‘Het Verhaal van de Gazette’ bezocht ik op een zondag het Henri Ford museum in Dearborn, MI. Enkele Poolse modellen deden er fotowerk en ik maakte er ook dankbaar gebruik van, mèt toelating. Eén foto uit de *roaring twenties* illustreert in mijn boek het interbellum. Het model hierbij poseerde voor de winkel van een uurwerkmaker in het overigens zeer interessante openluchtmuseum. Uiteraard valt de rode jurk midden het beeld het eerst op, ‘omkaderd’ door de deuropening. De ietwat decentrale figuur die ook nog naar links kijkt, krijgt tegengewicht van de zwarte Ford-T rechts vooraan die net op dat moment in beeld kwam (*Ford T: ‘verkrijgbaar in alle kleuren, als het maar zwart is’, aldus Henri Ford destijds*). Het beeld is licht bewerkt, m.n. licht gekanteld om de lijnen recht te laten lopen. Zoals je hier ziet, kunnen ook taferelen in de schaduw fotogeniek zijn; hoewel ik liever fotografeer als de zon schijnt. Meer info over het museum: www.thehenryford.org.

When I was in Detroit to prepare the book ‘The Story of the Gazette’ in Detroit, I visited the Henry Ford museum in Dearborn, MI on a Sunday. A few Polish models did photo work and I also made grateful use of it, with permission. One picture of the roaring twenties illustrates in my book the interwar period. The model here posed for the shop of a clockmaker in the otherwise very interesting open-air museum. Of course the red dress in the middle of the picture first appears, ‘framed’ by the doorway. The somewhat decentral figure, which also looks to the left, gets counterweighted from the black Ford-T right front; it just drove by at that moment (Ford T: ‘available in all colors, as long as it is black’, according to Henry Ford). The image is slightly edited, slightly tilted to allow the lines to run straight. As you can see here, scenes in the shadow can also be photogenic, although I prefer sunny pictures. More info about the museum: www.thehenryford.org.

Sybelles... la vie !

© Texte : Philippe Lombet/ VTI - Photos : © Agence PLRP Marion Chaput

Le quatrième plus grand domaine skiable relié de France et le septième de l'Europe s'est déplacé à Bruxelles ce 10 octobre dernier. Toute une équipe professionnelle et hyper sympathique nous a présenté tous les avantages et caractéristiques d'un domaine exceptionnel en Savoie pour le choix de votre prochain séjour à la montagne et plus particulièrement des Sports d'Hiver : les Sybelles.

Créé en 2003, ce Domaine regroupe 6 stations ou villages à taille humaine. Que vous soyez en famille ou férus de grands espaces panoramiques, débutants ou skieurs affirmés, vous serez à coup sûr charmés et enthousiasmés par les stations dans un décor féérique avec comme toile de fond les Aiguilles d'Arves et le Mont Blanc. Facile d'accès en voiture à 8 h 30 de Bruxelles, en train (Thalys + TER) ou par air (aéroport de Grenoble 1 h 30), le Domaine s'inscrit dans une démarche éco-responsable et allie parfaitement le tourisme avec ses habitants et les activités de la montagne. Les 400 ha de superficie vous proposent 136 pistes classées vertes, bleues, rouges ou noires. La plus longue mesure 4,2 km. L'altitude des stations varie de 1 100 à 2,600 m. Les 7 sommets et un glacier préservé vous garantissent un décor disruptif que vous découvrirez grâce aux nombreuses remontées mécaniques. De multiples espaces ludiques ont été créés comme les Espaces Snowy Mountain, Big Air Bag, pistes de Tubing, luges et tyroliennes... Vous y trouverez 7 écoles de ski où se répartissent près de 300 moniteurs. La plupart des écoles disposent d'un Club Enfant et/ou d'une garderie afin que les parents puissent skier en toute tranquillité. Examinons de plus près les stations :

Le Corbier 1,550 m

C'est peut être la station la plus connue en Belgique. 100 % piétonne, elle dispose d'une galerie couverte pour circuler de haut en bas de la station. De belles terrasses ensoleillées et un hébergement "skis aux pieds" ont fait sa réputation. Elle est labellisée Famille +.

La Toussuire 1,800 m

Construite sur un plateau, elle possède de vastes espaces ensoleillés et une vue imprenable sur le massif des Alpes. La station est dotée d'un espace bien-être et réputée pour son ambiance nocturne.

Les Bottières 1,300 m

Un véritable havre de paix dans un authentique village montagnard. C'est la station idéale pour les débutants et à recommander pour le ski de randonnée ou les promenades en raquettes. Les hébergements sont constitués de véritables chalets de bois.

Saint-Colomban-des-Villards 1,100 m

Bâtie au coeur de la vallée mythique, ce petit village montagnard est un véritable trésor avec ses pistes de randonnées le long de la rivière qui borde la station.

Saint-Jean-d'Arves 1,550 m

22 hameaux composés de fermes rénovées, de résidences et de chalets en bois donnent un accès direct au domaine skiable. Vous profiterez de la découverte de son patrimoine culturel et des produits du terroir.

Saint-Sorlin-d'Arves 1,500 m

La station est implantée au pied du Col de la Croix de Fer. Son accès direct au domaine permet de skier à partir de 2,620 m à travers des paysages grandioses. Elle est connue pour la diversité de ses activités sportives et son animation festive d'après-ski. En résumé, nous dirons que nous avons tous été époustoufflés par la richesse du potentiel et de tous les bienfaits que proposent les Sybelles !

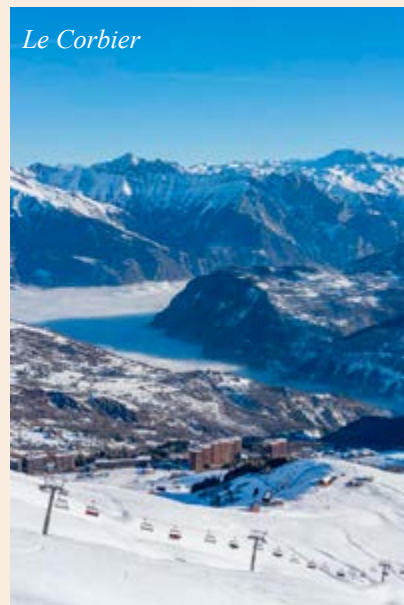
INFO

- Domaine ouvert du 17 décembre 2022 au 14 avril 2023.
- Contacts : Alternative Media, Alexandre Bérard alex@alternativemedia.fr, PLRP, Philippine Lauraire philippine@plrp.fr, Consultante Médias, Marion Chaput marion@plrp.fr.

Saint-Jean-d'Arves

Le Corbier

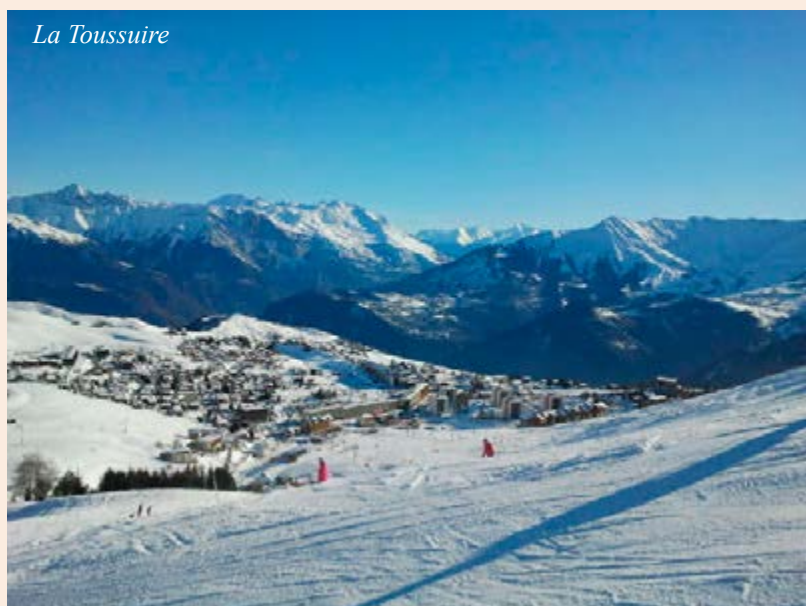
Saint-Colomban-des-Villards

Les Bottières

La Toussuire

Saint-Sorlin-d'Arves

Le tourisme de l'Espagne sera sous le signe de Picasso en 2023

©Texte : Gilbert Menne – ©Photos : O.T. Espagne

Dans le cadre du cinquantième anniversaire de la mort du grand artiste Pablo Picasso (1881-1973), l'Office du Tourisme d'Espagne a décidé d'organiser dans le monde une cinquantaine d'expositions mettant en valeur l'immense production artistique de cet artiste d'exception. Parmi celles-ci, 16 se dérouleront en Espagne dans des villes intimement liées à l'artiste. La campagne de promotion de la « Célébration Picasso 1973-2023 » portera le slogan « *Spain inspired Picasso. Come, find your inspiration* ». Les touristes pourront ainsi voir les expositions dans les cinq villes où Picasso naquit, séjourna et travailla dans la péninsule mais aussi découvrir les richesses touristiques de celles-ci : Malaga, La Corogne, Barcelone, Madrid et Bilbao.

Voici le programme complet des expositions dans leur ordre chronologique, certaines sont déjà ouvertes :

Fundación MAPFRE, Madrid

« Julio González, Pablo Picasso et la dématérialisation de la sculpture », 23.09.2022 - 08.01.2023

Museo Nacional Thyssen-Bornemisza, Madrid

« Picasso et Chanel », 11.10.2022 - 15.01.2023

Museu Picasso Barcelona

« Daniel-Henry Kahnweiler », 18.11.2022 - 19.03.2023

Museo de Bellas Artes da Coruña, A Coruña

« Picasso blanc dans la mémoire bleue », 23.03.2023 - 23.06.2023

Real Academia de Bellas Artes de San Fernando, Madrid

« Picasso. Collection Nahmad », 29.03.2023 - 02.07.2023

Museo Picasso Málaga

« Picasso : matière et corps », 08.05.2023 - 10.09.2023

La Casa Encendida, Madrid

« Late Picasso 1963 - 1972 », 19.05.2023 - 17.09.2023

Museo Nacional del Prado, Madrid

« Picasso - El Greco », 13.06.2023 - 17.09.2023

Museo Casa Natal Picasso, Málaga

« Les âges de Picasso », 21.06.2023 - 01.10.2023

Museu del Disseny de Barcelona

« Picasso et les céramiques espagnoles », Juin-septembre 2023

Casa de Velázquez, Madrid

« Picasso vs. Velázquez », Septembre - novembre 2023

Museo Guggenheim Bilbao

« Picasso : matière et corps », 29.09.2023 - 14.01.2024

Museo Nacional Thyssen-Bornemisza, Madrid

« Picasso. Le sacré et le profane », 02.10.2023 - 14.01.2024

Museo Picasso Málaga

« L'écho de Picasso », 02.10.2023 - 24.03.2024

Museu Picasso Barcelona / Fundació Joan Miró

« Miró - Picasso », 19.10.2023 - 25.02.2024

Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid

« Picasso 1906 : La grande transformation », 14.11.2023 - 04.03.2024

Contact presse : bruselas@tourspain.es

Au BOZAR : Alexandrie – Futurs antérieurs

©Textes : Gilbert Menne

Fondée par Alexandre le Grand en 330 av.J.C., la ville d'Alexandrie est devenue rapidement une place économique et culturelle de première importance, mêlant les civilisations égyptienne, grecque, syrienne, romaine et juive. En collaboration avec le Musée de Mariemont et le Mucem, Bozar présente une remarquable exposition comportant quelque 200 œuvres de plusieurs collections muséales européennes. Elle s'étend de la fondation de la cité à 381 après J.C. lors de l'arrivée du christianisme. La partie archéologique de l'exposition est complétée par des créations modernes de 17 artistes contemporains qui abordent l'Alexandrie d'aujourd'hui, avec ses diverses facettes et problématiques, par des sculptures, photos et installations audiovisuelles.

L'empereur Auguste dans un attelage de tritons – 27 av.J.C.

INFO

- Ouverte jusqu'au 8 janvier 2023, de 10h00 à 18h00, sauf les lundis.
Contact presse : leen.daems@bozar.be, www.bozar.be.

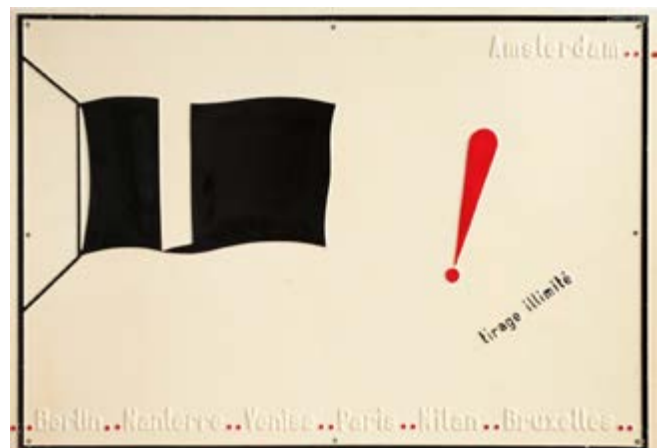
A la Villa Empain : FLAGS

©Textes : Gilbert Menne

L'exposition FLAGS de la Boghossian Foundation retrace l'évolution des drapeaux dans l'art, depuis les premières peintures historiques jusqu'aux installations contemporaines. On peut ainsi admirer les œuvres de soixante artistes du monde entier sur ce thème multiple et haut en couleurs.

INFO

- Ouverte jusqu'au 22 janvier 2023, tous les jours sauf les lundis, de 11 à 18 heures. Contact presse : [Caroline Schuermans](mailto:Caroline.Schuermans@boghoossianfoundation.be), 02/627 52 32, www.boghossianfoundation.be.

Marcel Broodthaers – Le drapeau noir - 1968

VIENT DE PARAÎTRE JUIST VERSCHENEN

ZWIN NATUUR PARK. BEZOEKERSGIDS

©Tekst : Patrick De Groote.

Deze eerste volwaardige praktische bezoekersgids bevat informatie over het Zwin Natuur Park en de ruimere Zwinstreek, met 200 foto's en kaarten (overzichtskaarten en wandelroutes, echter zonder schaal). Tevens Franstalige editie. Na enkele inleidende aspecten (en duurzaamheid) volgen 3 hoofdstukken: landschap (historie en biotopen zoals slikken en schorren), fauna & flora (vogels, zoogdieren, amfibieën, ongewervelden, planten en paddenstoelen), en wandelroutes (7 x). Een overzicht van de typische fauna (zoals ooievaar en boomkikker) en flora (zoals het zoutverdragende lamsoor) komt aan bod, en een seizoensindeling. Het hele gebied komt erin voor: het Zwin Natuur Park, de Zwinvlakte, de Zwinduinen en -polders en het Nederlandse deel van het Zwin, inclusief de Wallen van Retranchement. Het Zwin is 768 ha groot (201 in Nederland) en heeft een unieke soortenrijkdom met 3700 geregistreerde organismen. Het Zwin is een onmisbare schakel voor trekvogels op doortocht (= vandaar de originele voorstelling – in het bezoekerscentrum - als een internationale luchthaven) met de ooievaar als publiekslieveling. Het Zwin is het gehele jaar een trekpleister voor liefhebbers van vogels, unieke planten of rustzoekers. Besluit: de ultieme bezoekersgids voor het Zwin, ook voor de thuisblijvers! Stichting Kunst Boek & Zwin Natuur Park, 2021, ISBN 978-90-5856-669-0200 p. € 24,95.

Contact : marianne.brusselle@west-vlaanderen.be.

One night stay. 75 unieke overnachtingen in Nederland en België

©Tekst : Patrick De Groote.

Weer een nieuw boek voor het corona-tijdperk: overnachten dichtbij huis! Ingedeeld volgens 11 thema's, nl. tiny houses / aan de kust (geen in België!) / glamping / boomhutten / aan het water / kastelen (met verkeerde bepaling voor het Kruissherenhotel in Maastricht dat vroeger een kerk en klooster was) / natuurluisjes / wellness / campers / historische panden (0 in ons land) en hotels (idem!). De zeer uiteenlopende, unieke en niet-alledaagse accommodaties (in totaal 75, waarvan amper 11 in België!) zijn voor ieder wat wils: van avonturier tot luxueus. Elke accommodatie wordt (veel te) kort besproken, als ook de omgeving (met enkele beknopte suggesties voor een toeristisch bezoek: zoals de legendarische stenen in Wêris = natuurlijk zijn dit de prehistorische overblijfselen). Bij elke accommodatie staat een korte legende: het aantal personen / toilet (ja er zijn nog accommodaties zonder privé toilet, en één misser: een toilet met ontbijt!) / eten & drinken (ja of neen) / parkeren (gratis of betalend) / (bereikbaar met het) openbaar vervoer en tenslotte prijscategorie: het zijn er 3 die weinig zeggen: is het alleen voor de overnachting? of (minder waarschijnlijk) ook met het ontbijt? Trouwens de goedkoopste prijscategorie komt amper voor. (Té?) Rijkelijk geïllustreerd en verzorgde uitgave, weliswaar met groot lettertype... zodat men uiteindelijk in één ruk het hele boek kan lezen. Bij elke accommodatie wordt uiteraard het mailadres, de website, het adres en het tel.nr. Vermeld. Kortom: het zoveelste inspiratieboek voor (slechts één?) overnachting dichtbij huis. Wij zijn er niet wild van... maar misschien toch nog iets bijgeleerd: het groenste hotel van Nederland is het Hotel Jakarta in Amsterdam. Auteurs: Liz Lommerse, Amanda Romijn en Chantal Roskom. Uitgeverij Kosmos, Utrecht/Antwerpen, 2022, ISBN 978 90 215 9966 3, 208 blz, €24,99.

Contactpersoon : P & R Manager Christine Van Steerteghem, csteerteghem@vbku.be.

“De Groene Reisgids: Kastelen van de Loire”

© Patrick De Groot

Deze volledige Michelin-reisgids voor de Loirestreek (met 8 regio's) geeft 3* voor de stad Angers, de kastelen Azay-le-Rideau, Blois, Brissac, Chambord, Chaumont, Chenonceau, Cheverny, Serrant, en Vilandry, de Abdij van Fontevraud, en het Zooparc de Beauval. Na de inhoudstafel volgen de rubrieken “Niet te missen”, “Hoogtepunten van Michelin”, “Reisplanner” en “Met het gezin”.

“De reis voorbereiden” geeft A tot Z info, een overzicht voor kastelen & tuinen, wijn- en fietstoerisme, een memo met leestips. Interessant is “Meer weten over de Kastelen van de Loire” met als thema's: het Loiredal = Unesco Werelderfgoed, geografische & historische aspecten, de Koningen van Frankrijk, kunst & architectuur, de tuinkunst.

Hoofddeel is “Steden en bezienswaardigheden” met een beschrijving, plattegrond, praktische info en adresboekjes (520 adressen voor elk budget voor uit eten, tussendoortjes, winkelen, uitgaan en overnachten). Achteraan woordenlijst (NL-F) en alfabetisch register. Deze zeer volledige en prachtig geïllustreerde uitgave is een must!

Uitgeverij Lannoo i.s.m. Michelin, 2022, Tielt, €25,99, 592 blz.

ISBN 978 94 014 8282 0. Websites: www.lannoo.be en www.ViaMichelin.nl

Contact: Hilde Snauwaert, Hilde.Snauwaert@lannoo.be

“New York” in de reeks National Geographic

© Patrick De Groot

Geactualiseerde reisgids over New York met 13 rubrieken (elk met aparte kleur), waarvan 9 over de verschillende wijken. Elke wijk heeft een kadertje “niet missen” en plattegrond met de toeristische attracties. Deze laatste hebben tal van gegevens, prijsindicatie en bereikbaarheid. Ook de omgeving (b.v. Hudson River Valley en Long Island) van New York komt aan bod. Veel praktische informatie zoals de reisduur, transport, interessante kaderstukjes (o.m. met ervaringen) en (insider) tips. Achteraan een “Reiswijzer” met aandacht voor shopping, horeca (in 5 prijsklassen), uitgaan en activiteiten. Verwacht geen grote diepgang, het is eerder een reisgids als voorbereiding, waarbij zelfs de etiquette in de metro en NY in de muziek en literatuur aan bod komen. Uitgebreid register achteraan. Mooi verzorgde lay-out en illustraties. Binnenflappen met kaarten (voor: Upper en Lower Manhattan; achter: openbaar vervoer). Kortom: een degelijke, overzichtelijke en praktische reisgids die bovendien zeer leesbaar is. Auteur: Michael S. Durham, Uitgeverij Kosmos, Utrecht/Antwerpen, 2022, 272 p., € 25,99 ISBN 978 90 4392 598 3.

Contact: Christine Van Steerteghem, csteerteghem@vbku.be

TRAVELLING NEWS brings the very best with up-to-date information on travel destinations from all over the world to people who love travel ! Our digital magazine, which appears every three months, featuring inspiring articles, latest travel news reports, holiday ideas, special offers and more, is sent to thousands of travel lovers.

TRAVELLING NEWS will help the readers to decide where to go on their next holiday.

TRAVELLING NEWS can help YOU, by promoting and publishing your destinations, accomodations, transportation and much more in our magazine.

FORMATS	BASIC RATES/EDITION
Cover 4	500,- €
Cover 2 or 3	400,- €
1/1 page (210 W x 297 H mm + 3 mm bleed)	300,- €
1/2 page (210 W x 148,5 H mm)	175,- €
1/4 page (210 W x 148,5 H mm)	100,- €
Banner	75,- €
Advertorial of 2 pages	500,- €

4 EDITIONS/YEAR : March, June, September, December

Hoofredacteur – Rédacteur en Chef – Editor in Chief

Gilbert Menne
Avenue des Buissonnets 54, B-1020 Brussels (Belgium)
gilbertvictormenne@gmail.com | www.ubjet.org

Founders

Jean-Claude Couchard - Walter Roggeman

Editorial Committee

Jean-Claude Couchard, Gilbert Menne, Patrick Perck,
Karel Meuleman

Contributors

José Burgeon, Michel Colon, Patrick De Groote, Philippe Lombet, Gilbert Menne, Karel Meuleman,
Patrick Perck, Jan Thienpont, Jempi Welkenhuyzen.